

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΚΑΖΟΛΕΑ

Ο εξολκέας

[“Ο εξολκέας είναι το κλειδί των κλειδιών
για να μπεις στον κινητήρα.

Και ο κινητήρας, όπως καταλαβαίνεις,
είναι η ψυχή του οχήματος.”]

Η Κατερίνα Καζολέα σπούδασε στο Ιστορικό-Αρχαιολογικό τμήμα του Πανεπιστημίου Αθηνών και συνέχισε μεταπτυχιακές σπουδές στη Γερμανία στην ιστορία τέχνης και την κλασική φιλολογία.

Εργάστηκε στο Μορφωτικό Ίδρυμα της Εθνικής Τράπεζας.

Άρθρα της για εικαστικά θέματα έχουν δημοσιευτεί σε εφημερίδες και περιοδικά.

Το 2015 εξέδωσε την ποιητική συλλογή *Νότος*.

Με το διήγημα *Η επανάσταση των ρόλων* συμμετέχει στη συλλογή διηγημάτων «*Το Μυστικό*» (εκδόσεις Καστανιώτη, 2018).

Έχει γράψει τα θεατρικά έργα: *Σιμονέτα*, *Für wen? (Για ποιόν;)*, *Lemonade*, *Μπράνγκουελ* και *Ambos Mundos (Οι δύο κόσμοι)*.

Τηλέφωνο επικοινωνίας: 6937508527

E-mail: katerinakazolea@gmail.com

Ο εξολκέας γράφτηκε στα πλαίσια του Πέμπτου Εργαστηρίου Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θανάση Τριαρίδη με θέμα: «Ανάσταση».

Το έργο αυτό διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Το παρόν έργο αποτελεί κατοχυρωμένη πνευματική ιδιοκτησία. Σε περίπτωση που κάποιος ενδιαφερθεί να το μεταφέρει στη σκηνή ή την οθόνη, να το μεταποιήσει ή να το αναδημοσιεύσει οφείλει να επικοινωνήσει με την συγγραφέα.

Ο εξολκέας

Ο ζωγράφος Χριστόφορος, άνθρωπος προληπτικός με ιδεοληψίες και ψυχαναγκαστικές συμπεριφορές, αναλαμβάνει την αγιογράφηση μιας εκκλησίας. Για το πρόσωπο του Χριστού στην σκηνή της Ανάστασης χρησιμοποιεί ως μοντέλο τον φίλο του Τάσο. Λίγο καιρό αργότερα ο Τάσος παθαίνει ατύχημα και πέφτει σε κώμα. Όταν ο ζωγράφος προσθέτει στο έργο μια αστραπή, όπως έχει κάνει ο Ελ Γκρέκο στην δική του Ανάσταση, ο Τάσος αρχίζει να συνέρχεται.

Κάποιος ανταγωνιστής του Χριστόφορου τού συνιστά να σβήσει την αστραπή και ο Τάσος ξαναβυθίζεται σε απώλεια συνείδησης. Η ιδέα πως οι εικαστικές του παρεμβάσεις έχουν καθοριστική επίπτωση στη ζωή των άλλων αρχίζει να κλονίζει τον Χριστόφορο και τον οδηγεί σε όλο και πιο εμμονικές συμπεριφορές...

Πρόσωπα

1. **Χριστόφορος**, ζωγράφος-αγιογράφος (οι φίλοι τον φωνάζουν Κριστόφ), 50 χρ.+
2. **Τάσος**, φίλος του Χριστόφορου, 40χρ., μηχανικός με συνεργείο αυτοκινήτων
3. **Πάυλος**, φίλος του Χριστόφορου, 40 χρ., τραπεζικός υπάλληλος

+ 2 κυρίες τις ενορίας

+ 1 γκαρσόνι (που μπορεί να παίζει επίσης τον πλανόδιο πωλητή βιβλίων, τον νεαρό υπάλληλο και τον άνδρα που μπαίνουν στο συνεργείο).

Πρόσωπα που δεν εμφανίζονται

1. Μελάνιος, ο ανταγωνιστής ζωγράφος του Χριστόφορου
2. Μαρία, 33 χρ.

Χώρος

1. **Σπίτι / ατελιέ** του ζωγράφου Χριστόφορου.
2. **Καφετέρια** σε πλατεία της πόλης. Αριστερά δυό τρία τραπεζάκια, πιο κει ένα παγκάκι, δέντρα και στο βάθος η σκιά μιας εκκλησίας.
3. **Συνεργείο** αυτοκινήτων του Τάσου.

[Προτείνεται διαχωρισμός σκηνής. Δεξιά το ατελιέ και αριστερά η καφετέρια που αλλάζει σε συνεργείο].

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Ο Τάσος ξεκλειδώνει και μπαίνει στο εργαστήριο-ατελιέ του Κριστόφ. Τα παράθυρα είναι ορθάνοιχτα. Κρατάει αρωματικό σπρέι και με δυό τσαφ-τσουφ κάνει δυό σύντομους ψεκασμούς.

ΤΑΣΟΣ: Δεν ξεμυρίζει με τίποτα η καπνίλα.

Κοιτάζει γύρω στοχαστικά και θλιμμένα, πιάνει διάφορα αντικείμενα, π.χ. πινέλα που τα κοιτάζει νοσταλγικά σα να του θυμίζουν κάτι. Στο τέλος πιάνει μια φωτογραφία του Χριστόφορου.

ΤΑΣΟΣ: Α ρε Κριστόφ, μάς άφησες νωρίς... *(Μικρή παύση)*. Ίσως καλύτερα για σένα... Γυρίζει ο ανταγωνιστής σου. Θριαμβευτής... Έτσι άκουσα. Μέγας και πολύς στην Κάτω Πόλη. Πήρε βραβεία, διακρίσεις και ξανάρχεται. Θα σου την έλεγε κάθε λίγο και λιγάκι... Δεν θα το άντεχες.

Είχε κι αυτό το φιδίσιο στην όψη. Το σαγόνι του, η κίνησή του. Σού το έλεγα πως μού θυμίζει φίδι. Εσύ όμως... εσύ, αγύριστο κεφάλι... Έλεγες πως, αν και αχώνευτος, η κριτική του σου κάνει καλό.

Η κριτική... Οι ιδέες..., καλύτερα να ζούσαμε χωρίς αυτές. Το είδαμε και στην ταινία, θυμάσαι; Στο *Inception*. Εκεί που λέει πως η ιδέα είναι ο πιο ανθεκτικός ιός. Έτσι και σου κολλήσει...

Χτυπάει το κουδούνι. Μπαίνει ο Παύλος.

ΠΑΥΛΟΣ: Γειά σου, Τάσο.

ΤΑΣΟΣ: Γειά σου, Παύλο. Το συνέφερα λίγο, αλλά δεν ξεμυρίζει εύκολα.

ΠΑΥΛΟΣ: Δυσάρεστο, αλλά δεν υπάρχει άλλος να το κάνει. Δεν είδα συγγενείς στην κηδεία. Φίλοι ελάχιστοι, δυό-τρεις παπάδες, κυρίες της ενορίας..., Από ό,τι φάνηκε εμείς είμαστε οι πιο κοντινοί. Είχε πάρει δάνειο απ' την τράπεζα. Διάλεξε κανά δυό ενθύμια, γιατί θα εκπονηθούν όσα δεν καταστράφηκαν και ό,τι είναι αξίας. Να ψάξουμε για πίνακες στα ντουλάπια.

ΤΑΣΟΣ: Ναι, ξέρω... πριν χρόνια ήταν μια καλή εποχή, είχε γνωρίσει μια κοπέλα, Μαρία την έλεγε, εγώ δεν την είδα ποτέ. Είχε μεγάλη αισιοδοξία τότε. Έκανε όνειρα. Τότε πήρε το δάνειο κι έστησε αυτό το ατελιέ. *(Μικρή παύση)*. *(Ανοίγοντας μια μεγάλη ντουλάπα)*: Οι Αναστάσεις του θα έχουν κάποια αξία.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

(Πίσω στον χρόνο, στην αρχή της ιστορίας)

Ο Χριστόφορος κάθεται στο τραπεζάκι της πλατείας. Κάποιος άντρας απομακρύνεται, φαίνεται μόνο η πλάτη του και φεύγει.

(Ο άνθρωπος που απομακρύνεται μπορεί και να λείπει από το έργο) .

Ερχεται ο Τάσος από την άλλη μεριά και κάθεται δίπλα στον Χριστόφορο.

ΤΑΣΟΣ: Ποιός ήταν αυτός;

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ *(αφηρημένος)* : Ποιός;

ΤΑΣΟΣ: Με κάποιον μιλούσες. Τον είδα που έφευγε.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ*(σκεπτικός)*: Κάτι μού είπε.

ΤΑΣΟΣ: Ο Μελάνιος ήταν;

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Ναι.

ΤΑΣΟΣ: Δεν μιλάς για αυτόν.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ *(διστακτικός)*: Τι να πω;

ΤΑΣΟΣ: Σε επηρεάζει πολύ.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Γιατί το λες;

ΤΑΣΟΣ: Αλλάζει η διάθεσή σου.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ *(αρχίζει να κουνάει νευρικά το πόδι του)*: Ναι, με εκνευρίζει.

ΤΑΣΟΣ: Αυτό σου λέω.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ *(σταματάει το πόδι)*: Αλλά μού κάνει καλό.

ΤΑΣΟΣ : Πώς σου κάνει καλό, αφού σε εκνευρίζει;

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ *(με νεύρο)* : Με κεντρίζει να γίνω καλύτερος. Να τον ξεπεράσω, να του μπω στο μάτι.

ΤΑΣΟΣ: Έχεις ανάγκη τον ανταγωνισμό;

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Όταν ζορίζομαι αποδίδω καλύτερα. Πρέπει να δουλεύω με ένταση, να 'χω εμπόδια. Να υπάρχει κάτι ακατόρθωτο που πρέπει να το φτάσω.

ΤΑΣΟΣ: Κι εγώ που νόμιζα ότι δουλεύεις ήρεμα ακούγοντας τα γρηγοριανά μέλη...

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Με εντυπωσιάζει που ξέρεις τα γρηγοριανά μέλη.

ΤΑΣΟΣ: Δεν τα ξέρω. Άκουσα σε μια εκπομπή πως είναι ήρεμη χαλαρωτική μουσική.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Είναι θρησκευτικοί ύμνοι.

ΤΑΣΟΣ: Χωρίς ανεβοκατεβάσματα, είπαν. Και κάποιος είπε έχουν κυματισμό σαν μουσική θάλασσα κατάνυξης. Μού άρεσε, γι αυτό το συγκράτησα. Ε, και αφού τώρα το γύρισε στις αγιογραφίες... *(Μικρή παύση)*.

Αλλά εσύ ζωγραφίζεις και σκέφτεσαι τον Μελάνιο! Πού ζωγραφίζει αυτός;

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Στην Αγία Τριάδα.

ΤΑΣΟΣ: Αλήθεια, τι όνομα είναι αυτό το Μελάνιος; Πρώτη φορά το ακούω.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Στη Χίο, στο Μελανιό, έχουμε την οσία Μελάνη, γιορτάζει 9 Ιουνίου.

ΤΑΣΟΣ: Νόμιζα πως ήταν ψευδώνυμο, επειδή ασχολείται με μελάνια.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ(χαμογελώντας): Αν ήταν ψευδώνυμο... θα έδενε περισσότερο με το ότι μού μαυρίζει την ψυχή.
Σβήνουν τα φώτα.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Ανάβουν τα φώτα.

Κάτι μικρό έχει εν τω μεταξύ αλλάζει ώστε να φαίνεται πως είναι μια άλλη μέρα. Ίσως τα ρούχα του γκαρσονιού, ίσως κάποιο ανθοδοχείο, ή κεράκι στα τραπεζάκια.

Στην καφετέρια Χριστόφορος και Τάσος.

Λίγο πιο κει ένας πλανόδιος πωλητής στήνει έναν πάγκο με μεταχειρισμένα βιβλία, τα απλώνει, μαζί με ταμπέλα που γράφει 1 ευρώ το βιβλίο.

ΤΑΣΟΣ: Δεν σε βλέπω καλά.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Πέρασε ο Μελανιός.

ΤΑΣΟΣ (κουνώντας το χέρι του): Κατάλαβα.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Πέρασε απ' την Ελευθερώτρια.

ΤΑΣΟΣ: Σε έκανε πάλι... ηφαίστειο!

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Είδε τον Άγιο που έφτιαξα και έκανε σχόλια: *Τόσο ανοιχτό πράσινο δεν ταιριάζει σε αγιογραφίες.*

ΤΑΣΟΣ: Μην δίνεις σημασία.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Μοιάζει διαβολικό, λέει.

ΤΑΣΟΣ: Ζηλεύει.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: **Θέλω** να ζηλεύει. Να είμαι **τόσο** καλός ώστε να ζηλεύει. (*Μικρή παύση*). Αλλά να δεις που θα το πει και στον ιερέα. Και θα έχω ντράβαλα. Πάμε να ρίξουμε μια ματιά στα βιβλία. Κάποιο σπίτι διαλύσανε και ξεπουλάνε.

ΤΑΣΟΣ: Εσύ που διαβάζεις.

Ο Χριστόφορος πιάνει ένα βιβλίο και το γυρίζει στο οπισθόφυλλο.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Άκου υπόθεση: Ο ζωγράφος Καστέλ σκοτώνει την ερωμένη του Μαρία επειδή η ζήλια δεν τού επιτρέπει να πλάσει το αντικείμενο του έρωτά του μήτε να το απαθανατίσει.

ΤΑΣΟΣ: Το πέτυχες. Βιβλίο για ζωγράφους.

Ο Τάσος το γυρίζει μπροστά και διαβάζει τον τίτλο.

ΤΑΣΟΣ: Το τούνελ. Του Ερνέστο Σάμπατο.

Ο Χριστόφορος βγάζει ένα ευρώ και το παίρνει.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Δες! Αυτό είναι για σένα: Ρομπερτ Πίρσινγκ, *Το ζεν και η τέχνη της συντήρησης της μοτοσυκλέτας.*

Ο Τάσος πιάνει το βιβλίο και το κοιτάζει.

ΤΑΣΟΣ: Υπάρχουν τέτοια βιβλία; Ζεν στη μοτοσυκλέτα; Για φαντάσου.

Αγοράζει και αυτός το βιβλίο.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Στο συνεργείο αυτοκινήτων του Τάσου.

Ένας πάγκος, που από πάνω κρέμονται σε τοιχίο γερμανοπολύγωνα, γκαζοτανάλιες, καρυδάκια, μυτοσίμπιδα, εξολκείς. Πάνω στον πάγκο ένα σασμάν, ένα σετ συμπλέκτη κι ένας πλαγιοκόφτης. Στο πάτωμα πλαστικό δοχείο νερού.

Δύο μεταλλικές καρέκλες, ένα μεταλλικό τραπεζάκι κι ένα σκαμνί.

Ο Τάσος με λερωμένα ρούχα της δουλειάς μόλις έχει καθίσει να κάνει ένα τσιγάρο.

Μπαίνει φουρκισμένος ο Χριστόφορος και κάθεται.

Μόλις βλέπει τον Χριστόφορο ο Τάσος πιάνει το τηλέφωνο και παραγγέλνει δύο καφέδες.

ΤΑΣΟΣ: Δύο φρέντο στο συνεργείο. Ευχαριστώ! *(Κλείνει το τηλέφωνο).*

Τσαντισμένος πάλι. Σού τα άναψε τα λαμπάκια.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Το είπε στον παπά. Το έφερε από δω, το έφερε από κει ο παπάς, θέλει να το σκουρύνω το πράσινο. Τόσο ανοιχτό σμαραγδί μοιάζει του διαβόλου, λέει.

ΤΑΣΟΣ: Στη θέση σου θα τον απέφευγα. Δεν θα του μιλούσα καθόλου. Είναι δόλιος. Υποσκάπτει την δουλειά σου και χαλάει τη φήμη σου.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Κάθε τόσο λέω θα τον αρπάξω απ' τον γιακά. *(Μετά από αυτή τη φράση καλμάρει).* Αλλά έχει έναν τρόπο να με τουμπάρει. Σταδιακά βλέπω με τα μάτια του, καταλαβαίνω τι εννοεί και στο τέλος τού δίνω δίκιο.

ΤΑΣΟΣ: Θα σκουρύνεις το πράσινο;

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Θα το σκουρύνω. (*Μικρή παύση*). Θα είναι καλύτερο.

ΤΑΣΟΣ: Επόμενο θέμα; Σού έδωσαν;

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Ανάσταση.

ΤΑΣΟΣ: Δύσκολο.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Τι εννοείς;

ΤΑΣΟΣ: Άλλο να φτιάχνεις έναν όρθιο άγιο και άλλο μια σύνθεση ολόκληρη. Με κίνηση ο Χριστός να ανεβαίνει προς τον ουρανό, οι στρατιώτες κάτω πεσμένοι, τέτοια Ανάσταση δεν εννοείς;

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Τέτοια.

ΤΑΣΟΣ: Έρχεται στο μυαλό μου η Ανάσταση του... Είχα δει ένα ντοκιμαντέρ στην τηλεόραση... Α, ναι, του Ελ Γκρέκο.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Τους στρατιώτες θα τους φτιάξω σχηματικά. Θα εστιάσω στη μορφή του Χριστού. Σ' αυτό το έργο θέλω να τον καταπλήξω.

ΤΑΣΟΣ: Τον ιερέα;

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Τον Μελανιό.

ΤΑΣΟΣ: Πώς παθιάζεσαι έτσι;

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Θα δοκιμάσω τις δυνάμεις μου. Θα μού ποζάρεις;

ΤΑΣΟΣ (*απλώνει τα χέρια ερωτηματικά*): ...;

Έρχονται οι καφέδες. Τους αφήνει το γκαρσόνι και φεύγει.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Λέγε... Θα ποζάρεις;

ΤΑΣΟΣ: Δεν είμαστε καλά. Τι δουλειά έχω εγώ μ' αυτά;

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Τελείωσε. Θα ποζάρεις.

ΤΑΣΟΣ: Μα τι λες τώρα; Δεν το έχω ξανακάνει.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ (*παθιασμένα*): Αν χρησιμοποιήσω μοντέλο θα καταπλήξω.

ΤΑΣΟΣ: Δεν είμαι εγώ για τέτοια πράγματα.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Δεν θα αντιγράψω τους παλιούς. Θα σε βάλω στο πρόσωπο του Χριστού.

ΤΑΣΟΣ: Εγώ Χριστός; Είσαι με τα καλά σου;... Ούτε μοιάζω, ούτε κατάλληλος είμαι, ούτε θρήσκος.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Γι αυτό ακριβώς, επειδή δεν είσαι.

ΤΑΣΟΣ: Και επιπλέον φοβάμαι.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Τι φοβάσαι;

ΤΑΣΟΣ: Την ύβρη.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Δεν θα σε κάνω κι εντελώς ίδιο. Θέλω μόνο να έχω ένα πολύ ζωντανό πρόσωπο. Να πάλλεται μέσα του η ζωή. Να μην είναι υπερβολικό και φευγαλέο. Να είναι ένα ρεαλιστικό πρόσωπο. Όπως εσύ.

ΤΑΣΟΣ: Ρε συ, Κριστόφ, ντρέπομαι...

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Δεν μπορείς να μου αρνηθείς. Γνωρίζομαστε είκοσι χρόνια, αν αρνηθείς εσύ, ποιος θα δεχτεί;

ΤΑΣΟΣ: Για κάποιον με έπαρση θα ήταν πιο εύκολο.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Ακριβώς. Γι αυτό θέλω εσένα. Να μην έχει έπαρση το πρόσωπο. Να είναι απλός άνθρωπος. Χωρίς καμιά υποψία θεϊκής ιδιαιτερότητας. Εσύ.

ΤΑΣΟΣ: Τι να πω τώρα;... Αλλά μην το κάνεις να μοιάζω πολύ, γιατί με τρομάζει.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Έλα τώρα! Άσε τις φοβίες. Πολλοί θα ζήλευαν τη θέση σου. *(Μικρή παύση)* Μια ώρα θα μας πάρει.

Μπαίνει ένας νεαρός και του φέρνει ένα καδράκι με μεγάλα γράμματα.

ΝΕΑΡΟΣ: Έτοιμο, μάστορα.

ΤΑΣΟΣ: Ευχαριστώ πολύ!

Βγάζει και του δίνει ένα χαρτονόμισμα. Ετοιμάζεται να το κρεμάσει σε καρφή στον τοίχο.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Τι είναι αυτό; Τι γράφει;

ΤΑΣΟΣ: Απευθύνεται σε βιαστικούς και απαιτητικούς. Σ' αυτούς που σου κολλάνε το πιστόλι στον κρόταφο. Όποιος πελάτης μπει εδώ μέσα βιάζεται. Κι εγώ τι πρέπει να κάνω; Να πεθάνω απ' το άγχος;

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Για να δω... Τι λέει; *(Διαβάζει δυνατά):*

«Τα επείγοντα έχουν διεκπεραιωθεί... Αυτή τη στιγμή γίνονται τα ακατόρθωτα. Για τα θαύματα ζητάμε προθεσμία 24 ωρών!»

ΤΑΣΟΣ: Καλό, έτσι; Θα το κρεμάσω να εδώ, να το βλέπουν και να κατεβάζουν ένταση. Μεγάλα, καθαρά γράμματα, σούπερ!

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Ποιός το σκέφτηκε;

ΤΑΣΟΣ: Ο υποφαινόμενος.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Είσαι και φιλόσοφος, μπαγάσα!

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Στο εργαστήριο του Χριστόφορου. Ο Χριστόφορος ετοιμάζει καβαλέτο και πινέλα. Ο Τάσος πηγαινοέρχεται κάπως νευρικός. Ο Χριστόφορος κλείνει και ανοίγει τις περσίδες.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Καλή η ιδέα σου για το Γρηγοριανό μέλος.

Κοιτάζει στην οθόνη του κινητού, ή του λάπτοπ, ψάχνοντας...

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Ο Ελ Γκρέκο πλήρωνε μουσικούς να παίζουν την ώρα που δειπνούσε. Κι εγώ θα φτιάξω μια Ανάσταση στον τύπο του Ελ Γκρέκο, ακούγοντας... Ποιό να διαλέξω; *Credo, Gloria, Ευλογημένος*. Να, αυτό: *Η δύναμη της αγάπης*. Τι λέει; Songs of Celine Dion; Για να δούμε. *Ακούγεται η μουσική.* ([youtube.com/watch?v=IVx0yheemR8](https://www.youtube.com/watch?v=IVx0yheemR8))

.....
*Χαμηλώνουν τα φώτα.
Ανάβουν τα φώτα.*

ΤΑΣΟΣ: Κουράστηκα λίγο.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Τελειώσαμε. Είμαι πολύ ευχαριστημένος. *(Σηκώνεται. Πηγαίνει να κλείσει και να ξανα-ανοίξει τις περσίδες).*

ΤΑΣΟΣ : Τι είναι αυτό που κάνεις με τις περσίδες;

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Τελετουργικό.

ΤΑΣΟΣ: Τι τελετουργικό;

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Για καλή τύχη. Στην αρχή και στο τέλος της δουλειάς.

ΤΑΣΟΣ: Για γούρι; Τόσο προληπτικός;

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Και ποιός δεν είναι προληπτικός; Όλοι είμαστε. Αυτός που φοράει πρώτα το δεξί παπούτσι και μετά το αριστερό, αυτός που δεν περνάει κάτω από σκάλα, αυτός που σταυροκοπιέται πριν το ταξίδι, αυτός που δεν ανακοινώνει τα

σχέδιά του. Οι προλήψεις είναι ενταγμένες στην καθημερινή ζωή. Οι πιο προοδευτικοί δεν βάζουν καθρέφτη απέναντι απ' το κρεβάτι, ούτε αφήνουν ψαλίδι ανοιχτό, γιατί πιστεύουν στο φενγκ σουί. Εγώ ανοιγοκλείνω τα στόρια.

*Ο Τάσος σηκώνεται και πηγαίνει να δει τον πίνακα.
Τα φώτα σβήνουν.*

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

Στην καφετέρια Τάσος και Χριστόφορος.

ΤΑΣΟΣ: Τι θα πάρεις; Κερνάω.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Μια μπίρα. Κεφάλτο σε βλέπω.

Ο Τάσος κάνει νόημα με το χέρι στο γκαρσόνι από μακριά, λέγοντας: 2 μπίρες.

ΤΑΣΟΣ: Ε, είχα καλή μέρα σήμερα. Ήρθε προς το μεσημέρι μια κοπέλα πανικόβλητη. Έπεσε το αμάξι της σε λακκούβα κι άρχισε να κάνει πολύ άσχημο θόρυβο. Κρακ κρουκ. *Θα διαλυθεί το αμάξι, μού λέει, θα γίνει βίδες. Ε, όχι και βίδες, τής λέω, δεν γίνονται αυτά.* Φοβόταν μεγάλη ζημιά. Την ηρέμησα, έτσι που ήταν τρομαγμένη. Πρώτη φορά ερχόταν στα μέρη μας. Μένει μακριά, είπε.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Η Αρχαγγέλων είναι γεμάτη λακκούβες. Απ' τις καταρρακτώδεις βροχές.

ΤΑΣΟΣ: Κάπου εκεί το 'παθε.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Κανείς δεν νοιάστηκε να τις κλείσει. Κράτος, σου λέει μετά. Σλάλομ κάνω κάθε φορά που περνάω.

ΤΑΣΟΣ: Μπορεί για καλό. Να έχω κι εγώ δουλειά.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Αμορτισέρ ήτανε;

ΤΑΣΟΣ: Μπαράκι ζαμόρ. Μικρή ζημιά. Γιατί αν ήταν αμορτισέρ. ...Μού άρεσε που την καθυσάχα. Της είπα να καθίσει να δω τι τρέχει, της παρήγγειλα πορτοκαλάδα. Είπα θα το οδηγήσω λίγα μέτρα να το ακούσω, εκεί να έβλεπες τα μάτια της. Ανήσυχα! Να τα πιείς στο ποτήρι. Σα μικρό παιδί. Αν και ήταν καμιά τριανταριά, είχε παιδική αθωότητα. *(Γίνεται σκεπτικός).*

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Λοιπόν;

ΤΑΣΟΣ: Ε, άλλαξα τα μπαράκια ζαμόρ.

ΤΑΣΟΣ: Ζήτησε την κάρτα του συνεργείου. Έμεινε ευχαριστημένη και πιθανό να ξανάρθει.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Αν μένει μακριά... δύσκολο.

ΤΑΣΟΣ: Είπε δεν έχει εμπιστοσύνη στα συνεργεία της γειτονιάς της.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Σπανίζουν σήμερα οι ευσυνείδητοι.

ΤΑΣΟΣ: Τώρα με την κρίση και στις δύσκολες συνθήκες δείχνει καθένας τον πραγματικό του εαυτό και αν είναι τίμιος.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Ε, ναι, στο ζόρι φαίνεται ο άνθρωπος. Πόσο αντέχει να μένει πιστός στις αρχές του.

Χτυπάει το κινητό του Χριστόφορου.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Έλα Παύλο, τι κάνεις;

-...

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Έφτασε κιόλας τέλος του μήνα. Αύριο, στις 8, στην καφετέρια.

-...

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Εντάξει. Τα λέμε αύριο. *(κλείνει το τηλέφωνο)*.

Το γκαρσόνι φέρνει τις μπίρες.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ *(γυρνώντας προς τον Τάσο)*: Έχει έρθει ένας γκιώνης στην περιοχή. Τον ακούω κάθε βράδυ.

ΤΑΣΟΣ: Η μάνα μου, όταν άκουγε γκιώνη, έλεγε *Κάποιος θα πεθάνει*. Χαροπούλι τον λένε στα χωριά.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Μπα, δεισιδαιμονίες... Μού αρέσει πολύ να τον ακούω. Μού κάνει παρέα.

Σβήνουν τα φώτα.

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

*Στην καφετέρια Χριστόφορος και Παύλος.
Ο Χριστόφορος βγάζει και του δίνει ένα φάκελο.*

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Μέτρησέ τα.

Ο Παύλος τα μετράει βιαστικά και με κάποια προσοχή να μην τον δουν.

ΠΑΥΛΟΣ: Τριακόσια, οκ.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Μεγάλη εξυπηρέτηση για μένα, που είμαι νυκτόβιος. Τελευταία ξυπνάω την ώρα που κλείνουν οι τράπεζες.

ΠΑΥΛΟΣ: Απορώ πώς τα καταφέρνεις. Τι ώρα κοιμάσαι;

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Κατά τις 5 με 6 το πρωί. Γύρω στις 4 είναι η πιο δημιουργική μου ώρα. Λένε πως την ώρα που έχεις γεννηθεί είσαι στη μέγιστη εγρήγορση. Ε, εγώ γεννήθηκα στις 4 τη νύχτα, στο μέγιστο σκοτάδι.

ΠΑΥΛΟΣ: Ναι. Το μέγιστο σκοτάδι είναι πριν χαράξει.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Βλέπω μετά και την ανατολή. Το χάραμα, είναι εξαίσια ώρα, βγαίνω στη βεράντα, βλέπω τις πρώτες ακτίνες και ξαναμπαίνω μέσα για τις πιο κρίσιμες πινελιές. Ανοίγω τις γρίλιες και υποδέχομαι το πρώτο φως, όπως τού αρμόζει, τελετουργικά, με τα πινέλα στο χέρι.

ΠΑΥΛΟΣ: Καθημερινό ξενύχτι δεν θα το άντεχα με τίποτα.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Η υγεία επιβαρύνεται πολύ. Δεν βλέπεις τους μαύρους κύκλους;

ΠΑΥΛΟΣ: Πράγματι, σε βλέπω κουρασμένο.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Μόνον έτσι πετυχαίνω καλύτερο αποτέλεσμα.

ΠΑΥΛΟΣ: Να προσέχεις όμως γιατί η πολλή δουλειά τρώει τον αφέντη.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Είναι σκληρή η δουλειά του καλλιτέχνη. Ενώ όλοι λένε: Έλα μωρέ, τι κάνει; Ελεύθερος είναι, καλλιτέχνης, δεν έχει περιορισμούς.

ΠΑΥΛΟΣ: Μποέμ, δηλαδή ανέμελος.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Είναι άδικη η κρίση του κόσμου. Και το μποέμ-ανέμελος πολλοί το θεωρούν συνώνυμο του ανεύθυνος. Τι να πεις; (*Μικρή παύση*).

Εσύ; Πώς πάει η τράπεζα;

ΠΑΥΛΟΣ: Η τράπεζα δεν πέφτει έξω. Αλλοίμονο σε εμάς που χαραμίζουμε τη ζωή μας εκεί μέσα.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Ρωτάω γιατί είδα κάτι διαμαρτυρίες συνταξιούχων. Είχαν λείει ένα λογαριασμό, ένα ασφαλιστικό προϊόν, και δεν τους πληρώνει.

ΠΑΥΛΟΣ: Κόλπα της τράπεζας. Βρήκε παραθυράκι για να αποφύγει τις υποχρεώσεις της. Εσύ να φροντίζεις να είσαι εντάξει με τη δόση σου κάθε μήνα, γιατί έχουν αγριέψει τα πράγματα για δόσεις απλήρωτες. Πουλάνε κόκκινα δάνεια σε ξένα funds και μετά αρρωσταίνουν τον κόσμο με καθημερινά τηλεφωνήματα.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Θα είμαι συνεπέστατος, Παύλο. Γι αυτό στράφηκα στις αγιογραφίες. Παίρνω καλές παραγγελίες.

ΠΑΥΛΟΣ: Αυτό, Χριστόφορε. Να έχεις παραγγελίες για σταθερό εισόδημα.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Λίγο ακόμα θα ζοριστώ. Σε τρία χρόνια θα το 'χω ξοφλήσει.

Σβήνουν τα φώτα.

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ

Ανάβουν τα φώτα.

Ο Χριστόφορος κάθεται στην καφετέρια. Καταφθάνει ο Τάσος πολύ κεφάτος.

ΤΑΣΟΣ: Τι κάνετε, μεσιέ Κριστόφ; Τα σέβη μου!

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Πω πω κέφια! Τι έγινε;

ΤΑΣΟΣ: Ήρθε ξανά η κοπέλα.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Ποιά κοπέλα;

ΤΑΣΟΣ: Η Μαρία, που της άλλαξα τα μπαράκια ζαμφώρ.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Αααα εκείνη. Τι της άλλαξες τώρα;

ΤΑΣΟΣ: Τα λάδια!

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Χα χα. Αυτό ακούγεται κάπως...

ΤΑΣΟΣ: Ήρθε για αλλαγή λαδιών. Της έχω εμπνεύσει εμπιστοσύνη. Έριξα μια ματιά και στα υπόλοιπα. Και της έδωσα όσες συμβουλές μπορούσα. Είναι πολύ συμπαθητική.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Μόνο συμπαθητική; Σε βλέπω γοητευμένο! Έτοιμο για τον έβδομο ουρανό. Πόσο είπες; Μια τριανταριά χρονών; Σαράντα εσύ. Ιδανικό το βλέπω. Αλλά αν είναι απ' την άλλη άκρη της πόλης..., τι; βόρεια προάστια; Καμιά μη μού άπτου;

ΤΑΣΟΣ: Εντάξει, μη μού άπτου είναι. Αλλά και πολύ γλυκιά! Καθόλου φαντασμένη. Με κοιτούσε που δούλευα και με ρώτησε δυο τρία πράγματα.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Τι πράγματα;

ΤΑΣΟΣ: Είχα ένα σασμάν στον πάγκο και τον κινητήρα της μηχανής μου και με ρωτούσε τι είναι.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Φαντάζομαι τής τα εξήγησες όλα καλά.

ΤΑΣΟΣ: Τής εξήγησα όσα μπορούσε να καταλάβει και άκουγε με μεγάλο ενδιαφέρον.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Αγνότητα είναι η ομορφιά της μη γνώσης.

ΤΑΣΟΣ: Φαινόταν να θαυμάζει τις γνώσεις μου.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Μακάρι να είναι σημαντική γνωριμία.

ΤΑΣΟΣ: Σημαντική δεν ξέρω. Αλλά μού άρεσε που ξανάρθε.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Τάσο, αν δείχνει ενδιαφέρον..., κάνε ό,τι μπορείς, γιατί όσο περνούν τα χρόνια οι σχέσεις δυσκολεύουν. Κλείνεται κανείς στον εαυτό του. Και στη βολή του.

ΤΑΣΟΣ: Εντάξει, τώρα προτρέχεις, υπερβολικά...

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Δεν έχουμε μιλήσει για τα παιδικά μας χρόνια, αλλά πρόσφατα θυμήθηκα κάτι. Όταν ήμουν μικρός, δηλαδή 4-5 χρονών, έμενε πολύ κοντά μας, στα προσφυγικά σπίτια, δυό πόρτες πιο κει, μια γυναίκα μέσης ηλικίας, πολύ καλοσυνάτη και ήρεμη. Έμενε μόνη της, κι εγώ είχα δει που όταν έφευγε έβαζε το κλειδί της εξώπορτας κάτω απ' το γλαστράκι. Πήγαινα λοιπόν, όταν έλειπε, έπαιρνα το κλειδί κι έμπαινα μέσα. Δεν έκανα κάτι, απλώς καθόμουν σε έναν παλιό καναπέ που είχε και μού άρεσε η γαλήνη του σπιτιού της. Κάποια στιγμή με τσάκωσαν και με ρώτησαν γιατί το κάνω. Είπα μού αρέσει να κάθομαι στην ησυχία, δεν είχα πάρει ποτέ τίποτα, δεν έλειπε κάτι. Στο σπίτι μου υπήρχε ένταση. Κάθε στιγμή η απειλή ενός καυγά. Ο πατέρας μου βίαιος, κι εγώ από μικρός στην τσίτα, όπως και οι άλλοι. Μες στο ξένο σπίτι με ηρεμούσε η αύρα της μοναχικής ύπαρξης, που τακτοποιεί τη ζωή της χωρίς γκρίνιες, χωρίς προστριβές με τους άλλους. Δεν το ξεπέρασα ποτέ. Γι αυτό παραμένω μοναχικός.

ΤΑΣΟΣ: Έλα τώρα Κριστόφ, που μελαγχόλησες! Αφού ξέρω πως είχες μια δυνατή σχέση. Και κάποιες άλλες μετά.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Σύντομες. Δεν τόλμησα την συμβίωση. Ειδικά τώρα που πέρασαν τα χρόνια δεν αντέχω καθόλου τους μικρούς καθημερινούς συμβιβασμούς. Θέλω να μένω εστιασμένος στους στόχους μου.

ΤΑΣΟΣ: Ε καλά, το λες επειδή δεν είσαι ερωτευμένος. Αν εμφανιστεί μια ενδιαφέρουσα περίπτωση θα πάνε οι στόχοι περίπατο.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Μην το λες. Δεν πρέπει. Πρέπει να δουλεύω σκληρά. Έχω να εξοφλώ το δάνειο.

ΤΑΣΟΣ: Δηλαδή σα να μού λες λόγω δανείου δεν το επιτρέπεις να συμβεί.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Ξέρεις πως δεν είναι στο χέρι μας να μην το επιτρέπουμε. Αυτό αν είναι να έρθει, έρχεται. Μόνο του και σαν χιονοστιβάδα.

Τσουγκρίζουν τα ποτήρια.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Δεν θα μπορούσα να δημιουργήσω. Κι εγώ είμαι ταγμένος.

ΤΑΣΟΣ: Ταγμένος στην τέχνη; ...Ή στο δάνειο;

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Στην τέχνη.

Μικρή παύση. Πίνουν.

ΤΑΣΟΣ: Θεωρείς την μοναξιά ελευθερία;

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Δεν είναι;

ΤΑΣΟΣ: Ελεύθερος από ανθρώπους, ναι. Αλλά εσένα δεν σε αφήνει ελεύθερο κάτι άλλο. Η τέχνη; η φιλοδοξία; η ανάγκη να εκφραστείς και να αφήσεις κάτι; Συμπέρασμα; Ούτε έτσι είσαι ελεύθερος.

Σβήνουν τα φώτα.

ΣΚΗΝΗ ΕΝΑΤΗ

Έξω από την καφετέρια ο Χριστόφορος και ο Παύλος όρθιοι.

ΠΑΥΛΟΣ: Τι έγινε Χριστόφορε; Χάλια σε βλέπω.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ : Είχε ένας φίλος σοβαρό ατύχημα κι είναι σε κώμα στην εντατική. Είμαι χάλια. Πάρε τα λεφτά.

ΠΑΥΛΟΣ: Τι λες; Πώς έγινε;

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Με την μηχανή τη χιλιάρα. Έπεσε. Χτύπησε. Σύρθηκε κάτω. Δεν θέλω να μιλήσω. Έχω διαλυθεί. Είχε γνωρίσει μια κοπέλα τελευταία. Ήταν χαρούμενος. Άστα, φίλε, τον ξέρω πολλά χρόνια, είμαι σκασμένος, δεν είμαι για παρέα σήμερα.

ΠΑΥΛΟΣ: Καταλαβαίνω.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Ανησυχώ πολύ. Γι αυτό είπα, να συναντηθούμε μόνο για να καταθέσεις τα χρήματα.

ΠΑΥΛΟΣ: Εντάξει, Χριστόφορε.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Θα τα πούμε τον άλλο μήνα. Ελπίζω να είμαι καλύτερα. Να κάνει ο Θεός το θαύμα του.

ΠΑΥΛΟΣ: Μακάρι! Εύχομαι να το ξεπεράσει!

Σβήνουν τα φώτα.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

Στο ατελιέ.

Ο Χριστόφορος γυρνάει στο εργαστήριο και βλέπει την Ανάσταση (του Τολέδο) του Ελ Γκρέκο, ανοίγοντας μια μικρή αφίσα. Το δάχτυλό του περνάει πάνω από την αστραπή στα πόδια του Χριστού.

[Μόνο η Ανάσταση (του Τολέδο) του Ελ Γκρέκο θα μπορούσε -ίσως- να δειχθεί στο κοινό. Ό,τι ζωγραφίζει ο Χριστόφορος είναι γυρισμένο ανάποδα ώστε να μην φαίνεται.]

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ(μελαγχολικά): Παράξενη αστραπή έβαλε στα πόδια του Χριστού! Θα προσθέσω κι εγώ αστραπή στα πόδια του Τάσου.

Ανοίγει το ντουλάπι, βγάζει τον πίνακα και τραβάει μια αντίστοιχη λευκή γραμμή πάνω του.

Στέκει λίγο και την παρατηρεί. Βάζει κάτι να πιεί και ξανακοιτάζει τον πίνακα.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ (με θαυμασμό): Ταιριάζει πολύ η αστραπή! Ε, καλά, ήξερε ο Ελ Γκρέκο... Δεν ήταν τυχαίος!

Κάθεται στον καναπέ δίπλα στο ποτήρι.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ (στοχαστικά): Ένας φωσφορισμός από τρεμάμενο μέταλλο. Τέτοια αστραπή. Την έχει κάνει με φινό λευκό, σαν το νερό στους καταρράκτες. Το είδα στο Ιγκουασού. Γεμάτο χρώμα και πέτρες, βρώμικο νερό κι όταν σκάει κι εκτινάσσεται ο αφρός δίνει το πιο πάλλευκο λευκό που υπάρχει. Ξεπετιούνται άγγελοι μετά την πτώση.

Πίνει λίγο απ' το ποτό του.

Το τηλέφωνό του χτυπάει.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ(με αγωνία, προετοιμασμένος να ακούσει τα χειρότερα): Ναι, Γιώργο, έλα τι έγινε;

.....

(με έκπληξη): Κινεί τα μάτια... ; Συνέρχεται; Αχ, τι καλά... Τι ωραίο νέο! Σε ευχαριστώ πολύ που μού τηλεφώνησες.

Εμφανώς χαρούμενος παίρνει μια βαθιά ανάσα. Απομακρύνεται από το έργο και το κοιτάζει ενώ η έκφρασή του έχει εμφανώς αναθαρρήσει.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ (σκεπτικός): Μοιάζει με θαύμα. Θα πάω να προσθέσω την αστραπή και στην εκκλησία.

Ψάχνει στα κλειδιά του, παίρνει μια αρμαθιά κλειδιά και βάζει κάποιες μπογιές & πινέλα σε ένα βαλιτσάκι ή σε ένα σακίδιο, έτοιμος να φύγει.

ΣΚΗΝΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ

Στην καφετέρια Χριστόφορος και Παύλος.

ΠΑΥΛΟΣ: Σε βλέπω εκνευρισμένο. Τι έγινε;

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Πέρασε μόλις πριν ο ανταγωνιστής μου και με τσίτωσε. Είναι ένας που με ζηλεύει, με φθονεί, δεν ξέρω. Δεν χάνει ευκαιρία να με κριτικάρει. Είδε τώρα λέει την Ανάσταση που ζωγράφισα στην Ελευθερώτρια και η αστραπή που πρόσθεσα στα πόδια του Χριστού μοιάζει με αντιγραφή απ' το έργο του Ελ Γκρέκο. (μιμούμενος την χοντρή, μπάσα φωνή του Μελάνιου): Είναι κλεμμένο το μοτίβο. Το έφτιαξε ο Ελ Γκρέκο αιώνες πριν. (πολύ τσαντισμένος): Σιγά μην μού ζητήσουν και πνευματικά

δικαιώματα! Δεν κάνει άλλη δουλειά, συνέχεια με κριτικάρει. Περνάει, αφήνει δηλητήριο και φεύγει. Άσε που τριγυρίζει κι ένα μαυρόγατο στα πόδια του.

ΠΑΥΛΟΣ: Αυτός ζωγραφίζει;

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Ναι.

ΠΑΥΛΟΣ: Γιατί δεν κριτικάρεις κι εσύ τη δουλειά του;

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Γιατί εγώ ασχολούμαι με το έργο μου. Δημιουργώ για να πλησιάζω έναν υψηλό στόχο, που να με εκφράζει, να αφήσω ένα αποτύπωμα στον κόσμο. Δεν έχω χρόνο να ασχολούμαι με τα στραβά των άλλων. Δεν έχει νόημα αυτό. Μόνο αν κάτι είναι εξαιρετικό το κοιτάζω για να διδαχθώ, αν μπορεί να με επηρεάσει θετικά.

ΠΑΥΛΟΣ: Εσύ τι πιστεύεις; Έχει δίκιο ή όχι;

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Όταν ζωγράφισα την αστραπή μού άρεσε πολύ. Και ήταν μια ευτυχισμένη στιγμή μόλις το έκανα. Τώρα που είπε πως χάνεται το προσωπικό μου στυλ, γιατί θυμίζει τον Γκρέκο, έπαψε να μού αρέσει. Η κριτική του αλλάζει τα μάτια μου, τον τρόπο που βλέπω τα πράγματα.

ΠΑΥΛΟΣ: Δεν είναι καλό να επηρεάζεσαι τόσο εύκολα. Πρέπει να διατηρείς και κάποιες αντιστάσεις μέσα σου.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Δεν με πειράζει αν το πει άλλος. Όταν το λέει αυτός, ο κερατάς, με αναστατώνει.

ΠΑΥΛΟΣ: Φαίνεται πως λέει μια κουβέντα και ανατρέπεται μέσα σου το σύμπαν. Τού έχεις δώσει μεγάλη εξουσία στη ζωή σου.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Θα πάω αύριο να τη σβήσω.

ΠΑΥΛΟΣ: Ποιά; ... *(έντρομος)*: Την Ανάσταση;

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Την αστραπή.

ΠΑΥΛΟΣ: Τόσο πολύ σε ταρακούνησε;

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Έχει δίκιο. Πρέπει να διατηρήσω το προσωπικό μου στυλ.

ΠΑΥΛΟΣ: Αφού σου λέει να διατηρήσεις το προσωπικό σου στυλ, σημαίνει να μην επηρεάζεσαι.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Να μην επηρεάζομαι από τον Γκρέκο.

ΠΑΥΛΟΣ: Όχι, να μην επηρεάζεσαι από αυτόν τον... πώς τον είπες;

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Μελανιό.

ΠΑΥΛΟΣ: Τι όνομα είναι αυτό; Πρώτη φορά το ακούω.

ΣΚΗΝΗ ΔΩΔΕΚΑΤΗ

Ο Χριστόφορος στο ατελιέ του. Δουλεύει στον καμβά σβήνοντας κάτι με ένα πανί και μετά προσθέτει κάτι από πάνω με το πινέλο.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ (ευχαριστημένος) : Ωραία, την έσβησα στην εκκλησία, την έσβησα κι από δω.

*Κάθεται στον καναπέ με ποτό.
Χτυπάει το τηλέφωνό του.*

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Ναι;

.....

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Τι; Τι λες Γιώργο; Σοβαρά; Ξανάπεσε σε κόμα; Ω, Θεέ μου! Καλά, θα έρθω.

Οι ώμοι του πέφτουν κάτω βαρείς και περίλυποι. Βουλιάζει στον καναπέ σε απόγνωση.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Πώς είναι δυνατόν;

Ξαφνικά πετιέται πάνω σαν κεραυνοβολημένος.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Η αστραπή! Λες;! Θα ξαναζωγραφίσω την αστραπή!

*Σχεδόν τρέμοντας αρχίζει να ζωγραφίζει με το πινέλο.
Μετά από λίγο βρίσκει την αρμαθιά με τα κλειδιά της εκκλησίας, παίρνει και το βαλιτσάκι.*

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Θα περάσω πρώτα απ' την εκκλησία. Ένα τέταρτο θα είναι η καθυστέρηση.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΡΙΤΗ

Χριστόφορος και Παύλος στην καφετέρια. Πίνουν καφέ.

ΠΑΥΛΟΣ: Σε βλέπω μια χαρά.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Έγινε καλά ο φίλος μου ο Τάσος και είμαι χαρούμενος.

ΠΑΥΛΟΣ (έκπληκτος) : Συνήλθε; Από το κόμα;

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Είναι πολύ καλά.

ΠΑΥΛΟΣ: Βγήκε απ' το νοσοκομείο;

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Ναι.

ΠΑΥΛΟΣ: Απίστευτο.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Έγινε θαύμα.

ΠΑΥΛΟΣ: Χαίρομαι.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Κι εσύ τι νέα Παύλο; Ανανεωμένο σε βλέπω. Μοντέρνο look.

ΠΑΥΛΟΣ: Για να ξεφύγω από την πεζή δουλειά της τράπεζας γράφτηκα σε σεμινάριο δημιουργικής γραφής.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Είναι της μόδας. Όπου και να κοιτάξεις εργαστήρια για ενηλίκους. Της μόδας και η ψυχοθεραπεία. Ο πληθυσμός της πόλης είτε κάνει ψυχοθεραπεία είτε κάνει σεμινάρια. Οι μισοί διδάσκουν, οι άλλοι μισοί παρακολουθούν. Μόνον εγώ το παλεύω μόνος μου.

ΠΑΥΛΟΣ: Και η δημιουργική γραφή ψυχοθεραπεία είναι. Καλά το λες. Είναι της μόδας. Μού αρέσει όμως. Μας δίνεται ένα θέμα κάθε βδομάδα και γράφουμε πάνω σ' αυτό. Αλλά κυρίως είμαστε ωραία ομάδα.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ. Καλό να ανήκεις σε ομάδα. Είναι μια έκφραση κοινωνικότητας.

ΠΑΥΛΟΣ: Στους μοναχικούς δίνει ένα αίσθημα ασφάλειας. Θα το πρότεινα στον καθένα. Κι εσένα θα σου άρεσε, αν δεν είχες τόση δουλειά με τις αγιογραφίες. Γνωρίζεις ποιοτικούς ανθρώπους. Με όσους ταιριάζεις κάνεις και ευρύτερη παρέα.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Σωστό. Είναι και χώρος γνωριμιών.

ΠΑΥΛΟΣ: Γνώρισα μια κοπέλα, εντελώς suis generis. Έχει μια αγνότητα, λες και ζει σε δικό της κόσμο. Παρόλο που είναι τριάντα τριών χρονών.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Σαράντα εσύ, μια χαρά!

ΠΑΥΛΟΣ: Εντάξει, Χριστόφορε! Μη βιάζεσαι! Τώρα τη γνώρισα.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Μην μείνεις μαγκούφης όπως εγώ.

ΠΑΥΛΟΣ: Γιατί μαγκούφης; Είσαι συμπαθής και ευχάριστος.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Ευχάριστος όταν είμαι με φίλους. Μόνος μου είμαι καταθλιπτικός.

ΠΑΥΛΟΣ: Γι αυτό σου λέω... έλα στο επόμενο σεμινάριο. Καλλιτέχνης είσαι, θα σου είναι εύκολο. Είμαι σίγουρος πως θα το βρεις ενδιαφέρον.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Για πες ένα θέμα που σας έδωσαν;

ΠΑΥΛΟΣ: Να γράψουμε μια ιστορία πάνω σε μια είδηση της εφημερίδας. Ή μια ιστορία πάνω στη φράση *Τι θα γινόταν αν...*; (*Μικρή παύση*). Αυτό που μού άρεσε πολύ ήταν που μας δόθηκε η αρχή ενός άγνωστου μυθιστορήματος, η πρώτη

παράγραφος, για να φανταστούμε και να γράψουμε το τέλος της ιστορίας, τον επίλογο, τις τελευταίες φράσεις. Χωρίς να ξέρουμε την πλοκή.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Και;

ΠΑΥΛΟΣ: Οι περισσότεροι πέσαμε μέσα. Πολύ κοντά. Φαίνεται πως η έναρξη εμπεριέχει το φινάλε.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Ενδιαφέρον αυτό!

ΠΑΥΛΟΣ: Όπως λέμε ότι αφού γεννηθήκαμε θα πεθάνουμε.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ (σκεπτικός): Ωραίες ασκήσεις.

ΠΑΥΛΟΣ: Σκέφτεσαι μια τελευταία φράση διηγήματος;

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Έτσι εδώ, τώρα;

ΠΑΥΛΟΣ: Ναι. Πες κάτι. Κάτι όπως: *Έμεινε στην προκυμαία να κοιτάζει το καράβι, μέχρι που χάθηκε. Δεν μοιάζει για τελική φράση;*

Ή: *Σκέφτηκε πόσο διαφορετικά είχε ξεκινήσει τη ζωή του.*

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Με το θέμα που καταπιάνομαι τους τελευταίους μήνες μόνο μια φράση κυριαρχεί μέσα μου, το : *Και ανελήφθη εις τους ουρανούς.*

ΠΑΥΛΟΣ: Δες, τώρα. Αυτό που είπες ταιριάζει τόσο στον Χριστό, όσο και στη Μήδεια. Κι εκείνη αναλήφθηκε με το άρμα του παππού της του Ήλιου. Φοβερό δεν είναι;

Μικρή παύση. Έρχεται το γκαρσόνι με νερά ή για να αδειάσει το τασάκι.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Και ο φίλος μου ο Τάσος έχει μια συμπάθεια τελευταία. Άντε να ζευγαρώσετε εσείς οι νεώτεροι.

ΠΑΥΛΟΣ: Με παράπονο το λες. Αλλά νομίζω πως δεν θέλεις. Το αρνείσαι από μέσα σου.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Οι γονείς μου τσακώνονταν συνέχεια. Φοβάμαι μήπως βρεθώ στην ίδια θέση. Δεν το θεώρησα ποτέ εφικτό να συζήσω.

ΠΑΥΛΟΣ: Γι αυτό σου λέω να έρθεις στα σεμινάρια. Βρίσκεις παρέες. Το ένα φέρνει το άλλο. Η συμμαθήτρια που σου λέω, η Μαρία, η suis generis, παρακολουθεί θεωρία του κινηματογράφου, σε άλλη σχολή. Υπάρχουν σεμινάρια, για ό,τι θες, μεγάλη προσφορά. Θα μπορούσες να διδάξεις ζωγραφική σε κάποιο από αυτά. Η Μαρία μού φέρνει νέα για τον κινηματογράφο. Μού έδωσε να δω ένα dvd, τον *Λόγο* του Ντράγκερ. Κλασική ταινία, κατατάσσεται στα αριστουργήματα, αλλά εγώ δεν την ήξερα. Έχει ένα θαυμάκι στο τέλος, έτσι μού είπε.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Α, ο Λόγος! Ναι, την είχα δει παλιά. Ασπρόμαυρη. Τι μού θύμισες! Τον καιρό που πήγαίνα σινεμά με μια φίλη. Μας είχε φανεί παλιομοδίτικη τότε. Την έχω κι εγώ σε dvd. Θα βάλω να την ξαναδώ απόψε. Καλή ιδέα!

ΠΑΥΛΟΣ: Στα σεμινάρια εξελίσσεσαι και μέσα από τη συναναστροφή με τους άλλους.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Αυτό τον καιρό πιέζομαι, Παύλο, να ισχυροποιήσω τη θέση μου στον χώρο της αγιογραφίας. Υπάρχουν δυό τρεις εκκλησίες με κονδύλια για πρόγραμμα αγιογράφησης και δεν πρέπει να τις χάσω. Είναι πολλά έργα σε κάθε μία, μεγάλες δουλειές. Όταν τελειώσω με αυτές μπορεί να διδάξω ζωγραφική στον δήμο. Αλλά πρώτα θέλω να κάνω ένα ταξίδι.

ΠΑΥΛΟΣ: Πού;

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Θέλω να δω το Βόρειο Σέλας.

ΠΑΥΛΟΣ: Ουχ! Πολύ κρύο! Δεν αντέχεται.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Έλα καημένε, θα φοράμε χοντρά, μπουφάν, σκουφιά, γάντια, τα πάντα. Είναι δυνατόν να σε τρομάζει το κρύο; Έλα να πάμε μαζί. Εκτός και πας με το κορίτσι σου. Φαντάζεσαι το πράσινο φως;

ΠΑΥΛΟΣ: Είναι και κόκκινο.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Ναι, αλλά το πράσινο είναι το αλλόκοτο. Το κόκκινο το έχουμε συνηθίσει από τα δειλινά. Θα είναι συγκλονιστικό, Παύλο! Μια πράσινη κουρτίνα να χορεύει στον ουρανό...!

ΠΑΥΛΟΣ: Το έχω δει σε βιντεάκια.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Παύλοοο, μη με γειώνεις έτσι. Έχω θεωρία για το Σέλας. Παθαίζομαι.

ΠΑΥΛΟΣ: Τι θεωρία, Χριστόφορε;

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Θεωρία. Το φως αυτό είναι μια μαγνητική αντίδραση της γης στην επίθεση του ήλιου που στέλνει το ηλιακό πλάσμα να την κάψει. Είναι η άμυνα της γης, η αντίστασή της.

ΠΑΥΛΟΣ: Έτσι είναι.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Πιστεύω πως οι ψυχές με παρόμοιο τρόπο έρχονται στη γη. Ένας σπινθήρας δημιουργείται, μια ηλεκτρική εκκένωση. Γιατί τι είναι η ζωή;

ΠΑΥΛΟΣ: Τι;

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ(παθιασμένα): Ένα ρεύμα. Πώς δημιουργείται; Με ένα ηλεκτρικό κύκλωμα. Ηλεκτρισμός είναι, κάτι μπαίνει σε ροή, σε λειτουργία. Χρειάζεται μια σπίθα να λειτουργήσει την στιγμή της σύλληψης.

Φωνάζει στο γκαρσόνι μερακλωμένος: Πιάσε δυό μπίρες Παναγή!

ΓΚΑΡΣΟΝΙ: Παναγιώτη με λένε.

ΠΑΥΛΟΣ: Τι σπίθα, βρε Χριστόφορε; Αν μπει το σπερματοζώαριο στο ωάριο τελείωσε, έγινε η σύλληψη, δημιουργήθηκε το παιδί, η νέα ζωή.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Όχι, Παύλο. Ξέρεις πόσα σπερματοζώαρια μπαίνουν σε ωάριο; Δεν φτάνει αυτό. Χρειάζεται και κάτι άλλο, εκείνη ακριβώς την κρίσιμη στιγμή. Κάτι σαν ρεύμα. Δεν ξέρω πώς αλλιώς να το πω. Είδα τα έργα ενός ξένου καλλιτέχνη, Αυστραλού. Αυτός, δεν μπορείς να τον πεις ακριβώς γλύπτη, με την παλιά έννοια, αλλά και τι άλλο να τον πεις; Φτιάχνει ανθρώπινα ομοιώματα, εντελώς ίδια με ανθρώπους, μέχρι και τους πόρους του δέρματος διακρίνεις, είναι πιο αληθινοί από αληθινοί, παθαίνεις σοκ. Κοιτάς μετά τον εαυτό σου, για να αναρωτηθείς σε τι διαφέρει από ένα τόσο τέλειο ομοίωμα.

ΠΑΥΛΟΣ: Εντάξει, εύκολο. Αυτό δεν κινείται, δεν έχει ανθρώπινες λειτουργίες ούτε όργανα μέσα του.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Ναι, αλλά δεν κατάλαβες, Παύλο! Έψαχνα να βρω πού κατοικεί η ζωή μέσα μου, τι είναι το ζωντανό που έχω και με διαφοροποιεί από ένα τέλειο ανθρωποειδές; Το κυνηγούσα μέσα μου να το εντοπίσω και όλο ξέφευγε, στο στήθος στην καρδιά; στους πνεύμονες λόγω αναπνοής; στο κεφάλι, στο μυαλό, στη γλώσσα, στα μάτια; στα πόδια που μας κινούν; Είναι κάτι αεικίνητο μέσα μας, που διαφεύγει.

ΠΑΥΛΟΣ (*κεφάτα*): Έψαχνες την ζωή μέσα σου; Την κυνηγούσες, Χριστόφορε;... Δεν μπορούμε να πιάσουμε τη ζωή.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Αυτός ο σπουδαίος καλλιτέχνης, ο Μούεκ, αυτός με έκανε να το σκεφτώ. Είναι μέσα μας η ζωή και όμως αγνοούμε τι ακριβώς είναι. Ε, λοιπόν, εμένα μού αρέσει να πιστεύω πως το Σέλας είναι κάτι σαν τη σπίθα της ζωής.

ΠΑΥΛΟΣ: Μα είναι η αντίσταση της γης στον ήλιο, η αντίσταση του γήινου μαγνητικού πεδίου. Το ξέρουν όλοι, Χριστόφορε!

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Εντάξει, αλλά είναι σα να ρουφάει η γη την ενέργεια του ήλιου και πάνω εκεί που δείχνει την ασπίδα της και δημιουργείται μια λάμψη, πάνω εκεί γεννιέται η σπίθα μιας ζωής. Μια λάμψη, μια ύπαρξη.

ΠΑΥΛΟΣ: Είμαστε Σέλας, δηλαδή; Αυτό εννοείς; Το έχουμε μέσα μας;

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Κάπως έτσι. Δεν μπορεί να μην σημαίνουν κάτι αυτά τα μαγικά φώτα. Στέλνει ο ήλιος επίθεση να κάψει τη γη κι εκείνη, που τον έχει ανάγκη, σοφά τον σπρώχνει, για να πάρει όσον χρειάζεται.

ΠΑΥΛΟΣ: Όπως το λες μοιάζει και ερωτικό.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Είδες; Έρχεσαι στα λόγια μου. Στη σύλληψη της ζωής χρειάζεται μια ερωτική έκλαμψη, ένα αστραπιαίο ρίγος. Ένα κρίσιμο δευτερόλεπτο.

ΠΑΥΛΟΣ: Εντάξει, δέχομαι πως χρειάζεται ένας παράγοντας ακόμα. Αυτό που συνήθως το λέμε καλή τύχη, το να κυλήσουν όλα ιδανικά.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Μια θεϊκή σύμπραξη, ένα μαγικό ραβδάκι.

Τόσην ώρα ακούγεται ελαφριά μουσική μέσα απ' την καφετέρια.

*«Του κόσμου αυτού οι κήποι λες και ήταν το στόμα
Των πεθαμένων που διψάνε για νερό»*

Στο σημείο αυτό κάποιος δυνάμωσε το ηχείο και ακούγονται καθαρά τα εξής λόγια από το τραγούδι του Σταύρου Σιόλα “Η μάνα μου” (στίχοι: Σάννυ Μπαλτζή, συμμετοχή: Μανώλης Μητσιάς)

*«Κεριά που ανάψαν οι αστραπές
Της μάνας μου τα μάτια
Μπακίρια μαύρα και θαμπά
σε κορνίζες με σκουριές.»*

Κάποιος φωνάζει από μέσα.

ΦΩΝΗ ΑΠΟ ΜΕΣΑ: Πιο σιγά!

Το γκαρσόνι τρέχει και χαμηλώνει αμέσως τη μουσική.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ : Να, το άκουσες; *Κεριά που ανάψαν οι αστραπές της μάνας μου τα μάτια...* Το λέει και το τραγούδι. Τα μάτια μπορεί να είναι το κανάλι της αστραπής. Από τα μάτια φεύγει η ψυχή. Ήμουν δίπλα στον πατέρα μου όταν πέθανε. Κοίταξε σε ένα σημείο και μέσα απ' τα μάτια του πέρασε κι έφυγε όλη η ενέργεια και η σπίθα της ζωής.

ΦΩΝΗ ΑΠΟ ΜΕΣΑ: Μεράκλωσες, τι έγινε;

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Θέλω να σου ζητήσω μια χάρη, Παύλο.

ΠΑΥΛΟΣ: ...;

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Όχι, όχι αυτό... τα χρήματα, τα έχω εδώ, πάρε (του δίνει το φάκελο). Θέλω να μού ποζάρεις.

ΠΑΥΛΟΣ: Τι; Να μού φτιάξεις το πορτραίτο;

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Θέλω να βάλω το πρόσωπό σου σε μια Ανάσταση.

ΠΑΥΛΟΣ: Εμένα τον άθεο; Σε Ανάσταση;

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Θέλω να γίνει προσωπικό μου στυλ, το πρόσωπο του αναστάντος Χριστού να είναι ρεαλιστικό, ένας καθημερινός άνθρωπος.

ΠΑΥΛΟΣ: Μα δεν γίνεται Χριστόφορε. Δεν είναι σωστό. Να κάνεις το πορτραίτο μου δέχομαι, αλλά δεν θέλω να με κάνεις Χριστό.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Μα γιατί;

ΠΑΥΛΟΣ: Είναι αλλόκοτο και τρομακτικό.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Είναι τιμή.

ΠΑΥΛΟΣ: Δεν είδες που όσοι υποδύθηκαν τον Χριστό σε ταινίες είχαν δύσκολη μοίρα;

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Σιγά μην είχαν και την κατάρα της μούμιας του Τουταγχαμών. Δεν είναι το ίδιο. Δεν σου ζήτησα να σε κάνω Ιούδα, ούτε Γολιάθ, για να μην θέλεις. Χριστό ζήτησα.

ΠΑΥΛΟΣ: Καλά, θα το σκεφτώ.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Θα σε περιμένω αύριο, το βραδάκι να έρθεις απ' το ατελιέ, δεν θα μας πάρει πολύ, σε μια ώρα το πολύ θα έχω τελειώσει, θα δεις, είναι ευχάριστο να σε ζωγραφίζουν.

ΠΑΥΛΟΣ: Καταλαβαίνω. Ευχάριστο. Είναι σχεδόν ερωτικό, είπε η Μαρία.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Βλέπω το νταραβέρι με την Μαρία καλά κρατεί. Χαίρομαι που εξοικειώνεστε.

ΠΑΥΛΟΣ: Είχε πάει να την φωτογραφίσει μια φίλη της, φωτογράφος. Και όπως τής έλεγε γύρισε αριστερά, δεξιά, πιο σοβαρή, χαμογέλα, γίνε πιο άγρια, κοίταξέ με θυμωμένα, κουρασμένα, γλυκά, είπε ότι είχε κάτι πολύ ερωτικό αυτή η διαδικασία. ...Λοιπόν, θα έρθω, Χριστόφορε. Από περιέργεια για την εμπειρία. Αύριο.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Μέσα στο ατελιέ.

Χτυπάει η πόρτα. Μπαίνει ο Παύλος με μια ομπρέλα που στάζει νερά.

ΠΑΥΛΟΣ: Μού γύρισε ο αέρας την ομπρέλα ανάποδα. Θα έσπασε καμιά αντηρίδα. Κάνει να την ανοίξει. Επεμβαίνει αμέσως ο Χριστόφορος.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Όχι, μην την ανοίξεις εδώ.

ΠΑΥΛΟΣ: Α, ναι, ξέχασα, είναι γρουσουζιά.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Θα την έβαζα στην ομπρελοθήκη, αλλά στάζει πολύ. Καλύτερα να την πάω στην μπανιέρα.

Ο Παύλος μένει για λίγο μόνος και κοιτώντας τα αντικείμενα πιάνει ένα περίεργο κομμάτι ξύλου, προφανώς κομμάτι δέντρου, κλαδί σμιλεμένο από την φύση, ώστε να έχει γίνει λείο και να έχει μια φαρδύτερη καμπύλη στη μια πλευρά.

ΠΑΥΛΟΣ : Τι είναι αυτό;

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Το σκήπτρο μου.

ΠΑΥΛΟΣ: Σκήπτρο;

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Δεν μοιάζει με σκήπτρο;

ΠΑΥΛΟΣ: Θα μπορούσε... Με λίγη φαντασία.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Είδες τι ωραία το έχει σμιλέψει η φύση;

ΠΑΥΛΟΣ: Μόνο με ένα σκήπτρο όμως...; ο βασιλιάς μπορεί κατά τα άλλα να είναι γυμνός.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Είχα πάει στη Σαμοθράκη πέρσι και μπήκα στο Φονιά, τον καταρράκτη, να κολυπήσω. Εκεί ξέρεις τα νερά είναι πάγος. Αισθάνθηκα την καρδιά μου να ζορίζεται, φοβήθηκα πως θα πάθαινα ανακοπή. Τότε είδα να επιπλέει δίπλα μου αυτό το ξύλο. Το έπιασα κι αμέσως αισθάνθηκα καλύτερα. Κρατώντας το στο χέρι, μπόρεσα να μείνω για πολλή ώρα στο νερό. Με έσωσε και το πήρα μαζί μου. Είναι η δύναμή μου.

Κλείνει και ανοίγει τις περσίδες με χαρακτηριστικό ψυχαναγκαστικό τρόπο.

ΠΑΥΛΟΣ: Γιατί το έκανες τώρα αυτό;

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Ποιό;

ΠΑΥΛΟΣ: Ανοιγόκλεισες τα στόρια, συνθηματικά. Μας βλέπει κανείς απέξω;

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Όχι βέβαια! Είναι μια συνήθεια για καλή έκβαση. Είχα μια επιτυχία κάποτε και την συνέδεσα με αυτή την κίνηση.

Ο Χριστόφορος ανοίγει το ένα τζάμι του παραθύρου.

ΠΑΥΛΟΣ: Γιατί δεν κλείνεις το παράθυρο; Είναι ορμητική η βροχή. Θα σου βρέξει το πάτωμα.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Μού αρέσει ο ήχος. Τα λάστιχα των αυτοκινήτων στη βρεγμένη άσφαλτο.

Μικρή παύση.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Η υγρασία δεν κάνει καλό στους πίνακες, αλλά δεν μπορώ να αντισταθώ.

Ακούγεται κάθε τόσο ηχογραφημένος ήχος από κάποιο αυτοκίνητο που διασχίζει τον βρεγμένο δρόμο.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Ετοιμάζω τα πινέλα και εσύ χαλάρωσε. Μίλα μου, ας πούμε, για την Μαρία.

Ο Χριστόφορος αρχίζει να ζωγραφίζει. Ο Παύλος έχει καθίσει σε καναπέ ή καρέκλα.

ΠΑΥΛΟΣ: Αχ, η Μαρία! Τρυφερή ψυχή!

Με πήγε μέχρι το μετρό με το φιατάκι της και κάποια στιγμή την βλέπω να ανοίγει το παράθυρο και να μιλάει σε μια ανθισμένη πικροδάφνη: *Τι όμορφη που είσαι! Σε ευχαριστούμε που ομορφαίνεις τον κόσμο.* Ήταν ολάνθιστο, κι εντελώς συμμετρικό. Δεν είπα τίποτα αλλά έμεινα με το στόμα ανοιχτό. Είναι μοναδική περίπτωση η κοπέλα.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Πρέπει να είμαστε πάντα με τη μεριά της αθωότητας. ... Ήθελα να σου πω για τον Λόγο, του Ντράγιερ. Την είδα χθες την ταινία, με μεγάλη προσοχή. Το θαύμα το προκαλεί η αθωότητα. Συντελείται χάρις στο μικρό παιδί.

ΠΑΥΛΟΣ: Ναι, το παιδί με την καθαρή καρδιά του πιστεύει στην δυνατότητα του θαύματος.

Ο Χριστόφορος πηγαίνει και φτιάχνει λίγο την στάση του Παύλου.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Άρα για το θαύμα χρειάζεται 1) καθαρή καρδιά και 2) απόλυτη, τυφλή πίστη στην δυνατότητα να ξεπεραστούν οι φυσικοί νόμοι.

ΠΑΥΛΟΣ: Ακόμα κι έναν άθεο τον ταρακουνάει αυτό το έργο. Γιατί αφήνει ανοιχτό το ενδεχόμενο να μην γνωρίζουμε τις δυνατότητές μας. Χρησιμοποιούμε μικρό ποσοστό του εγκεφάλου μας. Και μικρό κομμάτι της καρδιάς μας.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Αυτό ξαναπέστο! Βάζουμε **λίγη** καρδιά στη συνταγή της ζωής μας.

Ο Χριστόφορος κάνει με τα χέρια νόημα στον Παύλο να στρίψει λίγο το κεφάλι.

ΠΑΥΛΟΣ: Το θαύμα συντελείται από την ανάγκη του μικρού παιδιού να ζήσει η μητέρα του. Ο Γιοχάνες, που νομίζει ότι είναι Χριστός, γίνεται μεσάζων για να εκπληρωθεί η ανάγκη του παιδιού, που πιστεύει στο θαύμα. Η αθωότητα του παιδιού δίνει τον λόγο· την αιτία για το θαύμα.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Γι αυτό η κοπέλα που γνώρισες πρέπει να είναι θησαυρός, με την αγνότητά της. Μην τη χάσεις.

ΠΑΥΛΟΣ: Στην αρχή έβλεπα το έργο με πλήξη. Όλες αυτές οι παλιές θρησκευτικές διαμάχες δεν έχουν κανένα νόημα σήμερα... ο κόσμος έχει προχωρήσει. Αλλά το τέλος έπεσε πάνω μου σαν καταπέλτης. Ο λόγος και η ανάγκη κάνουν το διαφορετικό να συμβεί.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Πώς πάει το σεμινάριο; Τα γραψίματα;

*Ακούγονται βροντές απέξω και μια αστραπή φωτίζει το τζάμι του παραθύρου.
Ο Χριστόφορος πηγαίνει και διορθώνει λίγο το κεφάλι του Παύλου.*

ΠΑΥΛΟΣ: Διαβάσαμε ένα διήγημα του Καβαμπάτα για μια γυναίκα που φοβόταν τόσο πολύ τους κεραυνούς ώστε λιποθυμούσε ακόμα και στον ήχο του τύμπανου. Ο γιός της πήγαινε πάντα και την αγκάλιαζε για να μην φοβάται. Όταν πέθανε πήγαινε κι αγκάλιαζε την ταφόπλακά της. Ώσπου τον χτύπησε -λέει- εκεί ένας κεραυνός κι έμεινε το σώμα του καρβουνιασμένο, σαν μάζα από στάχτη. Οι χωρικοί μάζεψαν τις στάχτες και κάποιοι τις έβαζαν στο φαγητό τους. Είχε μια φράση που έλεγε: *Έφτασε ο βίαιος ήχος του κεραυνού, λες κι αυτοκτονούσε το καλοκαίρι.* ... Όπως τώρα, όπως σήμερα που φθινοπώριασε.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Τελικά εκεί γράφετε ή διαβάζετε;

ΠΑΥΛΟΣ: Και τα δύο. Να γι αυτό θα σου διαβάσω ένα μπονσάι που έγραψε η Μαρία, μάλλον για τον εαυτό της, για να καταλάβεις πόσο ντελικάτη είναι... *(Βγάζει από το σακίδιό του ένα χαρτί και διαβάζει).*

Η χρησιμότητα της ματαιοπονίας

Ευαίσθητη σαν λεπτό κλαράκι. Μια πέτρα να σπάσει στο δρόμο, εκείνη υποφέρει. Αν πρέπει να ξεφλουδίσει μια ντομάτα, το βιώνει σαν εκδορά ζωντανού οργανισμού. Δαγκώνει πορτοκάλι και ίδιο πόνο αισθάνεται σαν όπως τρώγεται άνθρωπος από τον καρχαρία. Μετέχει στο δράμα της πορτοκαλιάς που πενθεί για το παιδί της. Ακούει τα άψυχα να της μιλούν. Κι αναλώνεται άσκοπα. Σίγουρα θα πεθάνει νωρίς. Το καίει το κερί κι από τις δυό μεριές. Σε τίποτα δεν βοηθάει τόση ευθραυστότητα. Αν έβλεπε κάποιον να αιμορραγεί δε θα μπορούσε να συντρέξει. Ακαριαία θα λιποθυμούσε κι έτσι θα δημιουργούσε περισσότερα προβλήματα.

«*Σε τι ωφελούν τέτοιες αδύναμες υπάρξεις;*» ρώτησε εκνευρισμένα ο σκληρός θεός. «*Ξεχνάτε, κύριε, τον μυστικό μας τόπο με τη μεγάλη ζυγαριά; Αυτή η ανώφελη ευαισθησία εξισορροπεί την αναγκαία βαρβαρότητα και τα μεμπτά του κόσμου*» απάντησε ο τρυφερός διάβολος.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Για ξαναπές τον τίτλο.

ΠΑΥΛΟΣ: Η χρησιμότητα της ματαιοπονίας.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Είναι ευγενική φύση και οι ευγενικοί τελούν υπό εξαφάνιση σήμερα.

ΠΑΥΛΟΣ: Απλή και αυθόρμητη.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Ο ευγενής άνθρωπος δίνει αξιοπρέπεια σε όλες τις πράξεις. Πλούταρχος.

ΠΑΥΛΟΣ : Να φεύγω τώρα, Χριστόφορε, ξυπνάω πρωί, όπως ξέρεις. Τέλειωσες;

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Τέλειωσα.

Ο Παύλος σηκώνεται και πηγαίνει να κοιτάξει το έργο. Τα φώτα σβήνουν.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΠΕΜΠΤΗ

Στην καφετέρια ο Χριστόφορος με τον Παύλο.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Χτυπάει και φεύγει. Λέει μια ατάκα και με καρφώνει. Δεν μπορώ όμως να τον αγνοήσω.

ΠΑΥΛΟΣ: Γιατί; Αυτό θα έπρεπε να κάνεις.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Είναι ο μόνος που εμβαθύνει στη δουλειά μου. Ο μόνος που μού λέει κάποιο σχόλιο επειδή την έχει παρατηρήσει με προσοχή. Δεν μπορώ να αδιαφορήσω στον μόνο που ...

ΠΑΥΛΟΣ: Τιμάς την προσοχή του κατά κάποιον τρόπο.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Οι άλλοι, ιερατείο, ενορίτες και λοιποί λένε: *ευχαριστούμε για την αγιογράφιση, πιστώσαμε τον λογαριασμό σας* και αυτό είναι όλο, καμία παρατήρηση, μόνο συναλλαγή, λες και απλώς θέλουν να γεμίζουν με χρώματα τους άσπρους τοίχους. Αυτή την εντύπωση δίνουν: τους ενοχλούν οι άσπροι τοίχοι. Τολμώ ακόμα να υποθέσω πως επωφελούνται με κάποιο τρόπο οικονομικά, από χορηγίες, επιχορηγήσεις, προμήθειες, δεν ξέρω, στοιχεία δεν έχω, δεν θέλω προς Θεού να κολαστώ, μια υπόθεση κάνω. Είναι τόσο ψυχροί και αποστασιοποιημένοι όλοι τους.

ΠΑΥΛΟΣ: Επομένως ο Μελάνιος γίνεται ο κύριος αποδέκτης της δουλειάς σου. Υποθέτω πως και άλλοι φίλοι σου δεν είναι θρήσκοι, όπως εγώ για παράδειγμα, που δεν μπορώ καθόλου να στηρίξω το ηθικό σου για την δουλειά μες στις εκκλησίες.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Ισχύει. Ο Μελάνιος είναι μαζί εχθρός και φίλος μου. Ίσως αυτή να' ναι η γρουσουζιά που με κατατρέχει.

ΠΑΥΛΟΣ: Οι πολιτισμένοι άνθρωποι απορρίπτουν τις γρουσουζιές. Και κυρίως οι καλλιεργημένοι, όπως εσύ.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Χωρίς αυτόν, που τα ξέρει όλα καλύτερα, υπάρχει μοναξιά. Χωρίς ανταγωνισμό δεν έχεις κίνητρο, νοιώθεις μόνος.

Έρχεται το γκαρσόνι.

ΠΑΥΛΟΣ: Τα συνηθισμένα.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Τι λες, Παύλο; Μπορεί να συμβεί σύμπτωση τέχνης και πραγματικότητας;

ΠΑΥΛΟΣ: Δεν σε καταλαβαίνω. Κάντο λιανά.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Δύσκολο να το πω.

ΠΑΥΛΟΣ: Εννοείς να γράψω κάτι με τη φαντασία μου και μετά να συμβεί στην πραγματικότητα;

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Όχι. Κάτι άλλο. Διστάζω να το πω. Έκανα μια παρατήρηση.

ΠΑΥΛΟΣ: Πες το, με έσκασες!

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Να... ζωγράφισα μια Ανάσταση με μοντέλο τον Τάσο.

ΠΑΥΛΟΣ (κεφάτα): Εκτός από μένα; Αα... με προδίδεις. Ιούδα! Χαχα!

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Ναι. Άλλη. Πριν από σένα. Όταν πρόσθεσα μια αστραπή ο Τάσος συνήλθε, όταν την έσβησα ξαναθυσιάστηκε σε κόμα.

ΠΑΥΛΟΣ: Λοιπόν;

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Μπορεί να σχετίζονται αυτά τα συμβάντα;

ΠΑΥΛΟΣ: Μην με τρελαίνεις. Πώς είναι τώρα ο Τάσος;

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Μια χαρά, ζει και βασιλεύει, ανθίζει κι ερωτεύεται...

ΠΑΥΛΟΣ: Με γειά του με χαρά του. Και χαίρομαι για τον φίλο σου. Εσύ τι ψάχνεις να βρεις;

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Τίποτα. Μήπως κάποια σχέση... επειδή τον είχα ζωγραφίσει στην θέση του Χριστού... μήπως η Ανάσταση... (βλέπει τον Παύλο δύσπιστο με ύφος κατηγορηματικό και μαζεύεται) Άσε...

ΠΑΥΛΟΣ: Κάνεις αυθαίρετες συνδέσεις, Χριστόφ! Μας το έχουν πει και στις οδηγίες γραφής. Δεν παίζουμε με τα σύμβολα. Τα σύμβολα είναι κοινώς αποδεκτά σημάδια. Αν σκεφτεί κάποιος να καθιερώσει ένα δικό του σύμβολο είναι μεγάλο ρίσκο και κινδυνεύει να πέσει σε ατόπημα.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Έτσι είπαν;!... Εντάξει.

ΠΑΥΛΟΣ: Έχεις προσκόλληση σε προλήψεις κι αυτό πρόσεξέ το, Χριστόφορε. Θα συμβούλευα να το βγάλεις απ' το μυαλό σου.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Δεν με αφήνει να ησυχάσω.

ΠΑΥΛΟΣ: Μην το αφήνεις να προχωρεί. Είναι εγωιστικό να πιστεύεις ότι επηρεάζεις τόσο δραστικά τις εξελίξεις.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ(ένοχα): Φαίνεται πως έγινα υπερφίαλος, χωρίς να το καταλάβω.

ΠΑΥΛΟΣ: Ε ναι, δεν είναι δυνατόν να συνδέεται η ζωή με μαγικά τρικ.

Ερχονται οι καφέδες.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ *(επανέρχεται επιμένοντας)*: Κι αυτά που λέγαμε για τον Λόγο, για τον μεσάζοντα; Μήπως ήταν τα ξύλα θαυματουργά...

ΠΑΥΛΟΣ *(τον κοιτάζει ευθέως μες στα μάτια, σχεδόν θυμωμένα)*: Δεν ζούμε στον μεσαίωνα.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ *(απολογητικά)*: Μπήκα σε ένα παρατημένο εξοχικό. Ήταν αφημένο να ρημάζει. Πήρα συρτάρια από ένα έπιπλο και τα έκανα τελάρα.

ΠΑΥΛΟΣ: Συρτάρια, πώς;

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Τους πάτους από τα συρτάρια. Τα πέρασα με κάσια. Ήταν καλή ποιότητα. Να κουβαλούσαν τα ξύλα κάτι;

ΠΑΥΛΟΣ: Σαν τι, Χριστόφορε, ειλικρινά δεν το πιστεύω ότι σκέφτεσαι έτσι...

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Οι ίνες του ξύλου είναι καλός αγωγός. Γι αυτό φτιάχνουν βιολιά, και μουσικά όργανα. Έχουν πόρους, κρατάνε μνήμες.

ΠΑΥΛΟΣ: Σηκώνω τα χέρια ψηλά, Χριστόφορε. Έχεις ευαισθησίες που ταιριάζουν σε έναν πραγματικό καλλιτέχνη. Αλλά πώς να σε παρακολουθήσω όταν κάνεις αυθαίρετους συσχετισμούς; Λειτουργείς σε άλλη διάσταση από τον κοινό νου.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Μα όλοι οι άνθρωποι είναι ευαίσθητοι στις αλλόκοτες συμπτώσεις.

ΠΑΥΛΟΣ: Δεν επηρεάζονται τα γεγονότα από τέτοια κόλπα. Ξεκόλλα, Χριστόφορε. Θα τρελάνεις κι εμένα στο τέλος!

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ *(τον κοιτάζει κατάματα)*: Σού το λέω απλά: Ζωγραφίζω την αστραπή, ο Τάσος συνέρχεται, την σβήνω, σβήνει κι αυτός, την ξαναζωγραφίζω συνέρχεται. Τι να υποθέσω; Πως η αστραπή έχει μαγική δύναμη; Πώς είμαι θαυματουργός; Τι; Τρελαίνομαι και μόνο που το σκέφτομαι. Αλλά έτσι έχουν συμβεί τα πράγματα.

ΠΑΥΛΟΣ *(αποσταθεροποιημένος)*: Κοίταξε. Το ότι είμαι άθεος δεν σημαίνει πως δεν νοιώθω δέος μπροστά σε απίστευτα και αλλόκοτα συμβάντα. Δεν σημαίνει πως δεν εντυπωσιάζομαι από τις αδιανόητες συμπτώσεις.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ *(σκεπτικός)*: Ξέρω πως για τον άνθρωπο είναι αλαζονεία να επεκτείνεται σε ξένα χωράφια. *(Μικρή παύση)*. Αλλά ο άνθρωπος το κάνει. Συνέχεια προχωρεί κι επεκτείνεται... Παρατηρώντας κατανοεί όλο και περισσότερα, έτσι έρχεται η πρόοδος. Σκέψου στο παρελθόν πόσα από τα σημερινά επιτεύγματα ανήκαν στον χώρο του αδιανόητου και του ακατανόητου.

ΠΑΥΛΟΣ: Εννοείς πως ανακάλυψες κάτι καινούργιο; Μια μαγική δύναμη, μια επιρροή στο θάνατο;

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Δεν τολμώ, αλλά το φοβάμαι.

ΠΑΥΛΟΣ: Μήπως αυτός ο Μελάνιος; ...Σού δημιουργεί τόσο άγχος που θολώνει την κρίση σου... κι έχεις αλλοιωμένη εικόνα της πραγματικότητας;

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Θα σου πω κάτι, Παύλο, θα σου φανεί παράξενο. Ο Μελάνιος θα φύγει, βρήκε καλή δουλειά στην Κάτω Πόλη. Το γεγονός αυτό μου δημιουργεί μεγαλύτερο άγχος από την παρουσία του εδώ. Δεν θα έχω σημείο αναφοράς. (θλιμμένα) Μόνον αυτός μου σχολιάζει το γράψιμο, τα σαρκώματα, τα λάμματα και τα ψιμύθια.

ΠΑΥΛΟΣ: Αυτό κι αν είναι! *Και μαζί και μόνος ίδιος είναι ο πόνος.*

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Είναι περίπλοκο, τελικά.

ΠΑΥΛΟΣ: Όταν φύγει θα γλυτώσεις. Σε βλάπτει κι επιπλέον είναι προδότης. Μιλάει στους παπάδες εναντίον σου.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Πρέπει να βρεις τον προδότη σου για να λάμψεις. Αυτό που σε κοντράρει σε πάει μπροστά. Ο Χριστός έπεσε για να ιερωθεί.

ΠΑΥΛΟΣ: Θα σε έλεγαν αιρετικό, κάποτε...

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Το εμπόδιο είναι θεόσταλτο για να μας εξελίξει.

ΠΑΥΛΟΣ: Μην λες *θεόσταλτο* σε έναν άθεο. Τέτοιες λέξεις τις παρακάμπτω.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Υπάρχουν κέντρα, που αν τα ελέγξουμε, θα μπορούμε να επέμβουμε στο μέλλον.

ΠΑΥΛΟΣ: Οι καλές προθέσεις δεν ανταμείβονται πάντα. Ούτε δίνουν άλλοθι στις υπερβολές. Πρόσεξε, Χριστόφορε, ο Προμηθέας, για την φιλόανθρωπη πράξη του, **τιμωρήθηκε.**

Ακούγεται το τραγούδι «Τυμβωρύχος» των Θάνου Μικρούτσικου/Κώστα Λαχά.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Ξέρεις την φράση *ο Θεός ου κρύπτει, ου λέγει, αλλά σημαίνει. «Οιωνοσκόπος με σημάδια φανερά»*. Ακούς; Πάνω στην ώρα 'βαλαν το τραγούδι. Σύμπτωση κι αυτό;

Ακούγονται οι στίχοι:

*«Στενεύουν τα περάσματα,
οι φίλοι μου φαντάσματα
κι η πόλη είναι γενικώς
τάφος οικογενειακός».*

Μετά η μουσική χαμηλώνει μέχρι που σβήνει.

ΠΑΥΛΟΣ: Ε, ναι Χριστόφορε! Η ερμηνεία όμως κάνει τη διαφορά! Με τρομάζει που βλέπεις σημάδια του θεού. Σε παρακαλώ! Συγκράτησε τον εαυτό σου!

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Αν κάποιος πιστεύει σε θεό... πιστεύει και στη μαγική διάσταση των πραγμάτων.

ΠΑΥΛΟΣ (διστακτικά): Σωστό... *εάν* υπάρχει θεός υπάρχει και μαγική δύναμη.

Μικρή παύση.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Όποιος ελπίζει σε θαύματα... δέχεται και την ύπαρξη θεού. Χωρίς θεό, χωρίς μαγεία... θαύματα δεν γίνονται.

ΠΑΥΛΟΣ (προβληματισμένος): Πάντως έχει κινδύνους ο τρόπος που σκέφτεσαι και ανησυχώ για σένα.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ (κάπως ενοχλημένος): Εντάξει. Ας πούμε κάτι άλλο. Για λέγε κανένα νέο από την τράπεζα... από το γράψιμο... από τη Μαρία... Ακούς έναν γκιώνη το βράδυ απ' το πάρκο;

ΠΑΥΛΟΣ: Πώς να ακούω, Χριστόφορε; Εγώ κοιμάμαι νωρίς. Στις 11 έχω γλαρώσει.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Έχει φωλιάσει κάπου εδώ κοντά.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΤΗ ΕΚΤΗ

Στο συνεργείο του Τάσου.

Μπαίνει ο Χριστόφορος αναστατωμένος.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Άκουσες τι έγινε; Ληστεία στην τράπεζα.

ΤΑΣΟΣ: Σε ποιά τράπεζα;

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ (ασθμαίνοντας): Αυτή πίσω απ' την εκκλησία, τη Φανερωμένη. Εκεί που δούλευε ο φίλος μου ο Παύλος. Ο υπάλληλος ασφαλείας έβγαλε περίστροφο, οι ληστές πυροβόλησαν κι ο Παύλος χτυπήθηκε κι είναι στην εντατική.

ΤΑΣΟΣ: Τι λες τώρα; Φοβερό!

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Είναι σοβαρά. Ανησυχώ πολύ! (*Μικρή παύση*). Σαν να μην έφτανε αυτό πέρασε κι ο Μελανιός. Είμαι τρομερά ταραγμένος.

ΤΑΣΟΣ: Τι σου είπε;

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Δεν θα το πιστέψεις. Αυτή τη φορά μού είπε μια φράση του Μπόρχες.

ΤΑΣΟΣ: Τι δηλαδή;

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Στάθηκε για ένα λεπτό όρθιος δίπλα μου και είπε: *Τα θαύματα και η σύγχυση είναι έργα του Θεού, όχι των ανθρώπων. Μπόρχες.*

ΤΑΣΟΣ: Τι είναι το Μπόρχες;

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Είναι ένας συγγραφέας.

ΤΑΣΟΣ: Σαν προειδοποίηση μου ακούστηκε.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Εντάξει, η σύγχυσή μου είναι ολοφάνερη. Αλλά με τα θαύματα... τι ήθελε να πει;

ΤΑΣΟΣ: Ζηλεύει τα έργα σου. Σε ζηλεύει.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Άλλο τόσο τον ζηλεύω κι εγώ. Είναι ανθρώπινο να σου τη σπάει η επιτυχία του άλλου. *Μικρή παύση. (σα να μονολογεί):* Πώς γίνεται να ξέρει;

ΤΑΣΟΣ: Γιατί ασχολείσαι, βρε Χριστόφορε, μ' αυτόν τον σκοτεινό τύπο και τους χρησμούς του; Εγώ αγριεύομαι. Ειδικά με τη μαύρη γάτα που τον ακολουθεί. Είδες η ράχη της; Πάντα σηκωμένη.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Κι εμένα με ανατριχιάζει το πανθηράκι που τον γυροφέρνει. Αλλά υπάρχει και η σκοτεινή ωφελιμότητα. Διευρύνονται τα όρια της ανθρωπότητας μέσω των αντιπροσώπων του σκότους.

ΤΑΣΟΣ: Τα όρια προς το καλό ή προς το κακό; Γιατί να διευρύνουμε τα όρια του κακού;

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Αν έχεις διαλέξει τον δρόμο του καλού, μόνο στο καλύτερο μπορεί να σε πάει η διεύρυνση των ορίων. *(Μικρή παύση)*. Για μένα η σιγουριά στην τέχνη είναι παγίδα. Ο Μελανιός με ξεκουνάει από τις βεβαιότητές μου. Πρέπει να είμαι ανοιχτός να τον ακούω.

Ακούγεται από μακριά ο ήχος μιας βροντής.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Χειμώνας... εκατό κεραυνοί το δευτερόλεπτο σε όλη τη γη.

ΤΑΣΟΣ: Απ' τη διαφορά δυναμικού.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Βέβαια... εσύ είσαι ειδικός στα ρεύματα, τα ξέρεις αυτά καλά.

ΤΑΣΟΣ: Οι κεραυνοί οφείλονται στον έντονο ιονισμό του αέρα. Αρνητικά ιόντα στα σύννεφα, θετικά ιόντα στην γη, δημιουργείται ηλεκτρικό πεδίο και μετά ηλεκτρικές εκκενώσεις.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Για μένα ο κεραυνός είναι μια μουσική φράση με τρεις χρόνους: σπινθήρας, ήχος, αποτέλεσμα.

ΤΑΣΟΣ: Το αποτέλεσμα δεν είναι μόνο καταστροφή. Μένει στο έδαφος άζωτο, που το χρειάζονται τα φυτά.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Τάσο, το μόνο που σκέφτομαι τώρα είναι να πάω να ζωγραφίσω. Θα πιάσει και βροχή. Θα ακούω τα αυτοκίνητα να περνάνε... Αλλά κάτι με

κρατάει... Θέλω να βάλω το δικό μου πρόσωπο στην Ανάσταση. Είναι αμαρτία; Ύβρις;

ΤΑΣΟΣ: Οι άνθρωποι του μόχθου είναι μακριά από την ύβρη, δεν κινδυνεύουν. Οι καλοπερασάκηδες την πατάνε.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Μην το λες! Ύβρη δεν διαπράττουν μόνο οι αλαζόνες, οι πλούσιοι και οι ευνοημένοι. Διαπράττουμε συνέχεια όλοι.

ΤΑΣΟΣ: Όλοι;

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Όλοι. Έχουμε συνδέσει την ύβρη με κάποια εξόφθαλμη υπέρβαση του μέτρου. Αλλά δεν είναι έτσι. Την υπέρβαση δεν την καταλαβαίνεις όταν την κάνεις. Πατάς δυό τρεις πόντους πιο κει και την έκανες. Δεν το παίρνεις είδηση. Και μετά απορείς γιατί σου πάνε όλα στραβά.

ΤΑΣΟΣ (σκεπτικός): Λες να είναι έτσι;

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Η ύβρις είναι μια γραμμή πολύ κοντά μας. Την προσπερνάμε συνέχεια. Καθημερινά υβρίζουμε και παίρνουμε τις μικρές τιμωρίες μας, αλλά δεν κάνουμε την σύνδεση. Π.χ. χάρεσαι υπερβολικά επειδή θα κάνεις ένα ταξίδι, το διατυμπανίζεις στους φίλους σου κι έπειτα το ταξίδι ακυρώνεται. Είναι εξωφρενικό που πολλές φορές μοιάζει να είναι ύβρις η ίδια η χαρά.

ΤΑΣΟΣ (στοχαστικά): Μπορεί... επειδή λένε «μηδένα προ του τέλους μακάριζε».

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Σωστό! Κι επειδή προεξοφλεί μια παντοδυναμία πάνω στα πράγματα.

Μόλις νοιώσουμε λίγη χαρά κι ευτυχία, ήδη πατάμε στο διπλανό χωραφάκι του εγωισμού και της ματαιοδοξίας.

ΤΑΣΟΣ: Αυτή είναι η τραγωδία του ανθρώπου.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Πώς όμως να μην χαίρεται ο άνθρωπος με τους καρπούς της εργασίας του; Είναι άδικο.

ΤΑΣΟΣ: Μόλις ακουμπήσουμε κάτι σπουδαίο, το χάνουμε.

Μπαίνει μέσα φουριόζος ένας νεώτερος άνδρας.

ΑΝΔΡΑΣ: Γειά σου μάστορα! Θέλω μια βοήθεια.

ΤΑΣΟΣ: Δηλαδή;

ΑΝΔΡΑΣ: Έχω ένα παλιό μηχανάκι στην αυλή. Του παππού μου. Θέλω να το λύσω και χρειάζομαι εξολκέα για το βολάν.

ΤΑΣΟΣ: Τι μηχανάκι είναι;

ΑΝΔΡΑΣ: Ζούνταπ πενηντάρι. Μήπως μπορέσω **να το αναστήσω**.

ΤΑΣΟΣ: Αυτά τα γερμανικά θέλουν συγκεκριμένο μέγεθος εξολκέα για το βολάν.

Ο Τάσος κοιτάζει τα εργαλεία του, διαλέγει ένα και το κρατάει στο χέρι δείχνοντάς του το.

ΤΑΣΟΣ: Ξέρεις να τον χρησιμοποιείς;

ΑΝΔΡΑΣ: Κάτι ξέρω, μάστορα, αλλά τόσο παλιό..., μπορεί να μην έχει λυθεί ποτέ.

ΤΑΣΟΣ: Θα βιδώσεις τον εξολκέα **μέχρι τέρμα** πάνω στο βολάν. Όταν ξεκινήσεις να σφίγγεις την άλλη βίδα, θα κρατήσεις κόντρα με το κλειδί. Με παρακολουθείς;

ΑΝΔΡΑΣ: Ναι.

ΤΑΣΟΣ: Αν δεις πως δεν ακούει, χτύπα την λίγο με το σφυρί και μην συνεχίσεις να σφίγγεις, γιατί θα σου κόψει τη βίδα μες στον εξολκέα και δεν θα μπορούμε να την βγάλουμε.

ΑΝΔΡΑΣ: Εντάξει, μάστορα.

ΤΑΣΟΣ: Αν δεις ότι σε ζορίζει και το φοβηθείς... Το 'χεις κατεβάσει το μοτέρ;

ΑΝΔΡΑΣ: Ναι.

Ο Τάσος δίνει τον εξολκέα.

ΤΑΣΟΣ: Αν φοβηθείς ότι θα σπάσει, φερ' το να το λύσουμε εδώ.

ΑΝΔΡΑΣ: Ευχαριστώ πολύ, μάστορα!

Ο άνδρας παίρνει τον εξολκέα και φεύγει.

Ο Χριστόφορος κοιτάζει τα εργαλεία, πιάνει έναν εξολκέα με τρία πόδια και τον στριφογυρίζει στα χέρια του.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Ωραίο εργαλείο αυτό.

ΤΑΣΟΣ: Εξολκέας και αυτός! Διαφορετικός.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Σαν άλιεν μοιάζει. Και ωραίο όνομα...

ΤΑΣΟΣ: Ο εξολκέας είναι το κλειδί των κλειδιών για να μπεις στον κινητήρα. Και ο κινητήρας, όπως καταλαβαίνεις, είναι η ψυχή... του οχήματος.

Μικρή παύση.

ΤΑΣΟΣ: Πέρασε και η Μαρία σήμερα απ' το μαγαζί γιατί θέλει να γράψει διήγημα με συνεργείο.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Πέρασε πάλι; Μπράβο!

ΤΑΣΟΣ: Είναι συγγραφέας. Ασχολείται με διάφορα.

Αλλά είναι ψυχούλα. Είδε το κοτσάνι που φυτρώνει στο κράσπεδο του πεζοδρομίου, ανάμεσα σε ασφαλτο και τσιμέντο, εδώ, δίπλα στο μαγαζί, πάμε να δεις, *(πηγαίνουν λίγο πιο κει, ίσως έξω απ' τη σκηνή και ξανάρχονται)* και ξέρεις τι έκανε; Τού μίλησε: *Η ύπαρξή σου μάς δίνει ελπίδα. Φωνάζεις με όλη σου τη δύναμη το δικαίωμα στη ζωή.*

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Ε, ναι... η ζωή ψάχνει παντού διεξόδους.

ΤΑΣΟΣ: Σε ευχαριστούμε που υπάρχεις! τού είπε. Το άκουσε κείνη την ώρα ο Νεκτάρης, ο βοηθός μου, κι όταν έφυγε μού λέει: *Έχει κλωστήσει σπείρωμα η κοπέλα.*

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Τι θα πει αυτό;

ΤΑΣΟΣ: Ε, κλώτησαν οι βόλτες μιας βίδας. Όχι μωρέ, του λέω, είναι ψυχούλα κι εύκολο να παρεξηγηθεί.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Τάσο, τι αμάξι έχει η Μαρία;

ΤΑΣΟΣ: Ένα φιατάκι cinquecento.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ *(διστάζει λίγο)*: Ταιριαστό για τον τύπο της, όπως την περιγράφεις. Ήξερα κι εγώ παλιά μια Μαρία... έτσι σαν αυτή.

Ακούγονται ένα-δύο νιαουρίσματα απέξω.

ΤΑΣΟΣ: Άκου τι άλλο έγινε χτες. Νιαούριζε ένα γατάκι στο διπλανό υπόγειο. Πάμε το βλέπουμε και μού λέει να το πάρω να το σώσω.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Ποιος;

ΤΑΣΟΣ: Η Μαρία.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Τελικά κάθε μέρα έρχεται;

ΤΑΣΟΣ: Είπαμε γράφει διήγημα για το συνεργείο. Της εξηγώ πράγματα. Μού είπε να το πάρω να το σώσω. Της λέω αποκλείεται. Είναι αρχή μου να μην επεμβαίνω στις ζωές άλλων πλασμάτων.

Σήμερα ξανάρθε κι εγώ χάρηκα πως ήρθε για μένα αλλά είχε έρθει να δει το γατάκι. Ανησυχούσε μην τυφλωθεί γιατί δεν άνοιγαν τα μάτια του κι είχαν κολλήσει μικρόβιο. Ήθελε να το πάει σε γιατρό, εγώ ξαναείπα την άποψή μου να μην επεμβαίνω σε θέματα της φύσης. Γατάκια γεννιούνται πολλά γιατί έχουν μεγάλη θνησιμότητα στα νεογνά. Η φύση ξέρει, επιβιώνουν τα δυνατά. Ταράχτηκε και στο τέλος είπε: *Αφού δεν είσαι σκληρός... ούτε άκαρδος... Αν το αφήσουμε να τυφλωθεί θα*

πεθάνει, γιατί δεν θα μπορεί να κυνηγήσει, είναι στο χέρι μας να το σώσουμε. Και το έβαλε σε ένα κουτί να το πάει στον γιατρό.

Δεν ξέρω πώς μού 'ρθε και τής είπα τότε αυτό που πιστεύω, πως οι καλές πράξεις τιμωρούνται.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Της είπες τέτοιο πράγμα; Αμάν ρε Τάσο; Πολύ βαρύ! Αυτή είναι ένας άγγελος!

ΤΑΣΟΣ: Είπα αυτό που πιστεύω. Αυτό ξέρω εγώ, απ' την πείρα μου. ...Τα νιάτα είναι μεγαλόψυχα, κι εγώ φτηνός εγωιστής. Με κοίταξε με κάτι μάτια, γεμάτα έκπληξη, και είπε: *Πολύ ενδιαφέρον αυτό, σίγουρα θα μπει στο διήγημα.*

Έχεις παραδείγματα; μού λέει. *Πολλά, της λέω.*

Λυπήθηκα τον γείτονα, που περίμενε το λεωφορείο στη στάση μες στον ήλιο, τον πήρα στο αμάξι, έκανα ένα χιλιόμετρο δρόμο παραπάνω, έπεσα μετά σε μποτιλιάρισμα, κι όταν έφτασα στον δήμο να κάνω τη δουλειά μου το ταμείο είχε κλείσει. Κι επίσης, αυτό που νοιώθεις εσύ για το γατάκι, θα ακουστεί παράξενο, της λέω, αλλά κάποιος σαν εμένα μπορεί να το νοιώσει για έναν κινητήρα που χάλασε. Στο τέλος μού είπε πως είμαι θησαυρός για κάποιον που γράφει.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Άρα θα τιμωρηθείς που δάνεισες το εργαλείο!

ΤΑΣΟΣ: Ε, ναι! Σίγουρα! Να δεις που αυτός ο μπαγλαμάς θα τη σπάσει τη βίδα μες στον εξολκέα.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Εντάξει Τάσο, ό,τι κι αν λένε οι θεωρίες, στην πράξη αλλάζουν τα πράγματα, εσύ κι αν κάνεις καλές πράξεις...! *(Πιάνοντας μια εφημερίδα ακουμπισμένη στο τραπέζι):* Διάβασες για τον γιατρό στη Μπεζανσόν; Προκαλούσε καρδιακή ανακοπή στους ασθενείς, για να τους επαναφέρει μετά με ανάταξη και να γίνει ήρωας.

ΤΑΣΟΣ: Σοβαρά; Τι κάνει ο άνθρωπος για να δοξαστεί...

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Ή για να αγαπηθεί...

ΤΑΣΟΣ: Πήγε έξι η ώρα.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Πρέπει να κλείσεις, ξεχάστηκα. *(Πιάνοντας το κεφάλι του):* Πω πω, με την κουβέντα ξέχασα και τον Παύλο, τι κακό, Θεέ μου! Μα είναι δυνατόν να έχει συμβεί αυτό; *(Φεύγει αναστατωμένος, ίσως με τα χέρια στο κεφάλι).*

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΒΔΟΜΗ

Ο Χριστόφορος περπατάει στον δρόμο προς το σπίτι του. Μονολογεί. (Μια εκδοχή είναι να ακούγεται η φωνή του ηχογραφημένη).

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Ερχόμαστε στη ζωή πάνοπλοι για μεγάλα πράγματα. Τελικά δεν καταφέρνουμε τίποτα. Φτάνεις 50 χρονών και δεν έχεις κάνει τίποτα σπουδαίο, τίποτα άξιο να αγαπηθεί.

Σαν τα αναποδογυρισμένα αυτοκίνητα του Καστελούτσι. Με φώτα δυνατά, αναμμένη μηχανή, μπαταρία γεμάτη, και δεν πάνε πουθενά. Γιατί; Γιατί είναι γυρισμένα ανάποδα. Μένουμε γεμάτοι αχρησιμοποίητο καύσιμο. Κάτι πρέπει να κάνω... Να κοιτάξω ανάποδα, να παλέψω για το ακατόρθωτο, να δω τον άνθρωπο σαν θεός και να στοχεύσω στο μάζιμουμ, που πέτυχε μόνο ένας. ...Ο Μελάνιος θα το μάθει.

*Ημίφως. Ο Χριστόφορος στο ατελιέ ζωγραφίζει.
Πάρα πολύ σιγανά ακούγεται το γρηγοριανό μέλος.*

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Δεν ήθελα να μοιάζει άυλος ο Χριστός. Ήθελα να είναι κανονικός άνθρωπος. Ούτε φως υπερκόσμιο. Φως, σαν αυτά που υπάρχουν στη γη.

Ζωγραφίζει.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ (αποφασιστικά): Με πίστη και αθωότητα. Δεν έχω άλλη επιλογή. Ούτε μεταφυσική, ούτε συμβολισμοί. Μόνο ρεαλισμός και μια πραγματική αστραπή, μια κορδέλα από σέλας. Έναν κυματισμό ζωής θέλω. Αυτό που έψαχνα να βρω **πού** κατοικεί μέσα μου. Το φρουπ μιας αστραπής που καλά καλά δεν προφταίνουμε να τη δούμε.

Φαίνεται καθαρά πως τραβάει μια γραμμή στα πόδια του Χριστού, την αστραπή και μετά την κοιτάζει.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Ξέρω την αστραπή του Ελ Γκρέκο, αλλά φτιάχνω τη δική μου, να δίνει αλήθεια στο **θανάτω θάνατον πατήσας**, αλλιώς γιατί βάζει ο Γκρέκο μια αστραπή στα πόδια του Χριστού;

Χτυπάει το τηλέφωνο.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Ναι. ...Ο Παύλος; ...Ξαφνική βελτίωση; Σας ευχαριστώ που με πήρατε.

*Παραμένει μελαγχολικός.
Η μουσική δυναμώνει ελαφρώς ώσπου να σβήσουν τα φώτα.*

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΟΓΔΩΗ

Αναταραχή έξω απ' την καφετέρια.

ΓΚΑΡΣΟΝΙ (αναστατωμένος): Πώς έγινε;

ΤΑΣΟΣ: Ζωγράφιζε με ανοιχτή μπαλκονόπορτα, με κεραυνούς και αστραπές.

*Ο Παύλος εμφανίζεται από μακριά, από το βάθος της σκηνής.
Πηγαινοέρχεται εκεί στο βάθος (σαν φάντασμα) μονολογώντας αργά.*

ΠΑΥΛΟΣ(σκεπτικός, απόμακρος): Άκουγε τα λάστιχα των αυτοκινήτων.

ΓΚΑΡΣΟΝΙ (πηγαινοέρχεται μπροστά, νευρικά): Έγινε βραχυκύκλωμα; Με κεραυνό;

ΤΑΣΟΣ (μιλώντας γρήγορα χωρίς ανάσα): Ζωγράφιζε τον εαυτό του. Είχε τοποθετήσει έναν καθρέφτη ψηλά. Έπεσε και τού έκοψε την κεντρική αρτηρία. Ζωγράφιζε συνέχεια Αναστάσεις. Είχε πάθει εμμονή. (Μικρή παύση).

Πέρασε κι ο κερατάς ο Μελάνιος να πει: (μιμούμενος την ξένη μπάσα φωνή): Καταστράφηκε ο καλύτερος πίνακας με τόσο αίμα!

Το τέρας! Αυτός φταίει! Μου 'ρχεται να τον σπάσω στο ξύλο...

Το γκαρσόνι ενημερώνει δυό ενορίτισσες.

Αυτές, ενώ θέλουν να μιλήσουν ψιθυριστά και συνωμοτικά, σαν κοινές κουτσομπόλες, αποδεικνύεται πως δεν ακούνε καλά, οπότε φωνάζουν κιόλας.

ΓΚΑΡΣΟΝΙ: Έπαθε ηλεκτροπληξία, με έναν σπινθήρα ρεύματος, μια διαρροή, κάτι τέτοιο.

ΠΡΩΤΗ ΕΝΟΡΙΤΙΣΣΑ: Εγώ άκουσα πως κεραυνός έκαψε τους πίνακες.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΕΝΟΡΙΤΙΣΣΑ (σκύβει και λέει στην πρώτη): Μην τα πιστεύεις. Ο ίδιος, μόνος του έβαλε φωτιά και τους έκαψε.

ΠΡΩΤΗ ΕΝΟΡΙΤΙΣΣΑ: Η ξύλινη στέγη τράβηξε τον κεραυνό. Δεν είχε αλεξικέραυνο.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΕΝΟΡΙΤΙΣΣΑ Σού λέω, τους έβαλε φωτιά κι έπαθε ανακοπή την ώρα της αστραπής. Τον είδαν που έπεφτε απ' το απέναντι μπαλκόνι. Ήταν ανοιχτά τα στόρια.

ΤΑΣΟΣ(μονολογώντας): Όσους έβρισκε στο καφενείο τους ζωγράφιζε Χριστούς. Μετά τους έπαιρνε τηλέφωνα ρωτώντας αν είναι καλά. Τους εκνεύριζε. Αν κάποιος αρρώσταινε άρχιζε πειράματα με τον πίνακα. (Μικρή παύση). Στο τέλος σκέφτηκε μήπως προκαλεί την ζημιά, προκειμένου να την διορθώσει. ...Πάντως μού το είχε πει πως θα ζωγράφιζε και τον εαυτό του...

ΠΡΩΤΗ ΕΝΟΡΙΤΙΣΣΑ: Εμένα από την αρχή μού φαινόταν ασταθής και καταθλιπτικός. Σάς το έλεγα να δοθεί στον κύριο Μελάνιο η αγιογράφιση, ...που είναι στιβαρός άνθρωπος.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΕΝΟΡΙΤΙΣΣΑ: Και πιο μετρημένος.

ΤΑΣΟΣ (βιαστικά χωρίς ανάσα): Και μια δηλητηρίαση να πάθαινε κάποιος, έτρεχε να ζωγραφίσει την αστραπή. Γρίπη να περνούσε άλλος, έψαχνε τον κατάλληλο πίνακα, έφτιαχνε μπογιά, ανοιγόκλεινε στόρια. Μεσ στη παράκρουση και την παραφορά νόμισε πως ο ένας μετά τον άλλον πέθαιναν οριστικά. Τους σκότωσε από επιθυμία να τους βοηθήσει; Τον σκότωσαν αυτοί;

ΠΡΩΤΗ ΕΝΟΡΙΤΙΣΣΑ: Οργή Θεού, χωρίς αμφιβολία.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΕΝΟΡΙΤΙΣΣΑ: Αστραποκαμένους έλεγε η μάνα μου όσους κουβαλούσαν κατάρρα.

ΠΡΩΤΗ ΕΝΟΡΙΤΙΣΣΑ: Βροντές και αστραπές ρίχνει ο Αρχάγγελος Μιχαήλ κατά του σατανά.

ΠΑΥΛΟΣ(σοκαρισμένος μονολογεί, προφέροντας αργά και καθαρά τις λέξεις):
Ακολουθώντας το ρεύμα δεν κατάλαβε πόσο μακριά είχε πάει.

Ο Τάσος μπαίνει στο ατελιέ.

Ο Χριστόφορος ζαπλωμένος στο κρεβάτι ακίνητος.

Ο Τάσος, ανοίγει την ντουλάπα, βγάζει έναν πίνακα και προσπαθεί αμήχανα να ζωγραφίσει κάτι, ενώ φαίνεται πως είναι αδέξιος και άσχετος από ζωγραφική, μονολογώντας:

ΤΑΣΟΣ: Είχε πει πως με την αστραπή το έργο ζωντανεύει.

Καθώς ζωγραφίζει την αστραπή ο νεκρός ανασηκώνεται και μένει καθιστός.

Ο Τάσος πηγαίνει να ανοιγοκλείσει τις περσίδες, βλέπει τον καθιστό Χριστόφορο χωρίς να εκπλήσσεται και ξαναπηγαίνει μπροστά στο καβαλέτο να συνεχίσει.

ΓΚΑΡΣΟΝΙ (πηγαινοέρχεται στην άλλη άκρη της σκηνής μιλώντας στο κινητό τηλέφωνο, ενοχλημένος που η μάνα του τον ρωτάει λεπτομέρειες): Αμάν ρε μάνα! Μην με ρωτάς άλλο! Σού είπα: Τον σκότωσε μια αστραπή.

ΤΕΛΟΣ